

The Project Gutenberg eBook of Παραμύθια Δανικά, εκ των του Ανδερσεν, by H. C. Andersen and Demetrios Vikelas

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Παραμύθια Δανικά, εκ των του Ανδερσεν

Author: H. C. Andersen

Author: Demetrios Vikelas

Release Date: March 10, 2010 [EBook #31450]

Language: Greek

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΑΝΙΚΑ, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

Produced by Sophia Canoni

Note: The tonic system has been changed from polytonic to monotonic.
The spelling of the book has not been changed otherwise.

Σημείωση: Το τονικό σύστημα έχει αλλάξει από πολυτονικό σε μονοτονικό.
Η ορθογραφία του βιβλίου κατά τα άλλα παραμένει ως έχει.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Δ Α Ν Ι Κ Α

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Α Ν Δ Ε Ρ Σ Ε Ν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝΤΑ ΥΠΟ Δ. ΒΙΚΕΛΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΕΨΙΩΝ ΤΟΥ

Αγαπητά μου παιδάκια.

Μετέφρασα διά σας αυτά τα παραμύθια, διότι σας αξίζει, αφού μάθητε τα μαθήματά σας και τελειώσετε τα χρέη σας, να έχετε τι να διαβάσετε προς διασκέδασιν, ας είναι και παραμύθια. Εύχομαι δε να πολλαπλασιασθώσιν αι τοιαύται αναγνώσεις σας, και παρακαλείτε τους φίλους και τους διδασκάλους σας σάς ετοιμάζωσι βιβλία διασκεδαστικά, και γραμμένα εις γλώσσαν απλήν και εύκολον, ώστε να καταλαμβάνητε κάθε τι και να τα νοστιμεύσηθε. Είμαι δε βέβαιος ότι αντί να σας απασχολώσι και να σας κάμνωσιν αμελείς, τα τοιαύτα βιβλία θ' ανοίξωσι την όρεξίν σας διά την ανάγνωσιν και θ' αυξήσωσι την επιθυμίαν σας να μάθητε πολλά πράγματα.

Όσον δι αυτά τα παραμύθια, ελπίζω ότι θ' αποκτήσωσι και εις ημάς όσην εύνοιαν απέκτησαν εις

όλην την λοιπήν Ευρώπην και εις την Αμερικὴν. Παντοῦ ἐγένεον ἡ ἀγαπημένη ἀνάγνωσις τῶν παιδιῶν, συχνὰ δὲ καὶ τῶν μεγάλων. Τα βασιλόπουλα καὶ τα χωριατόπουλα με ἴσην ευχαρίστησιν τα ἀναγινώσκουσιν. Ὁ δὲ συγγραφεὺς διηγείται εἰς τὴν βιογραφίαν του πῶς ἤρεσαν καὶ εἰς τὸν ἰδικόν μας βασιλέα, ὅτε ἦτο παιδάκι.

Ἐπεθύμουν νὰ σας ἐλέγῃ τι καὶ περὶ τοῦ βίου τοῦ συγγραφέως: Πῶς ἀπὸ πτωχόν καὶ ἀγράμματον παιδί κατώρθωσε με κόπους καὶ στερήσεις καὶ ἐπιμονήν, καὶ με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ γείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ονομαστοὺς συγγραφεῖς τῆς Δανίας, θὰ ἦτο καλόν μάθημα διὰ σας νὰ ἰδῆτε τι κάμνει ἡ ἐπιμονή καὶ ἡ ἐπιμέλεια, καὶ τι κρίμα εἶναι νὰ μὴ ωφελῆται τις καὶ νὰ μὴ προοδεύῃ, ὅταν δὲν του λείπωσι τὰ μέσα. Ἀλλὰ πού νὰ σας τὰ λέγω τώρα; Φροντίσατε καμμίαν ἄλλην φορὰν ν' ἀναγνώσῃτε τὴν βιογραφίαν του. Τώρα ἀναγνώσατε τὰ παραμύθιά του.

Ὁ φίλος σας, Δ. Β.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Σελίς.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.....	1
ΤΟ ΑΣΧΗΜΟΠΑΠΟΝ	10
ΤΟ ΧΑΜΟΜΗΛΟΝ	26
ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΣΤΑΤΟΝ	33
Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΕΒΙΘΙ.....	38
Ὁ ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.....	42
ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ.....	51
Ἡ ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ.....	59
Οἱ ΔΥὸ ΚΛΩΣΟΙ	66

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνας βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὰ νέα φορέματα, ὥστε ἐξώδευεν ὅλα του τὰ χρήματα διὰ νὰ ἐνδύεται μεγαλοπρεπῶς. Δὲν τον ἐμέλε οὔτε διὰ στρατιώτας, οὔτε διὰ θέατρα, καὶ ἡ μόνη του ευχαρίστησις ἦτο νὰ ἐβγαίῃ με τὴν ἀμαξάν καὶ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος τὰ λαμπρά του φορέματα. Διὰ κάθε ὥραν τῆς ἡμέρας εἶχε χωριστὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ὁ λαός ἐλέγε περὶ αὐτοῦ: «ὁ βασιλεὺς ἀλλάζει τώρα», καθὼς ἀλλοῦ λέγουσιν: «ὁ βασιλεὺς ἔχει συμβούλιον.»

Ἡ μεγαλοῦπολις, ὅπου ἐκατοικούσεν, ἦτο ζῳηροτάτη, καὶ πάμπολλοι ξένοι ἤρχοντο καὶ ἐφευγὰν ἀκατάπαυστα. Μίαν ἡμέραν ἦλθαν καὶ δύο ἀγύρται, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν τὸν υφαντὴν καὶ ἐκήρυτταν ὅτι κατασκευάζουσιν λαμπρότατα υφάσματα. Ὅχι μόνον τὰ χρώματα καὶ τὰ σχέδιά των, ἐλέγαν, εἶναι τὰ ωραιότερα ὁπού γίνονται, ἀλλὰ τὸ ὑφασμά των ἔχει τὴν περίεργον ιδιότητα νὰ γίνεταί ἀφαντον δι' ἐκεῖνους μόνον τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἢ ὄλωσ διόλου παλαβοί, ἢ ἀνάξιοι διὰ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχουσιν.

— Αὐτὸ τὸ ὑφασμα θὰ κάμῃ περίφημα φορέματα, εἶπε μέσα του ὁ βασιλεὺς. Ὅταν τὰ φορῶ θὰ ἠμπορῶ ἀμέσως νὰ καταλαμβάνω, ποῖοι ἀπὸ τοὺς υπαλλήλους μου εἶναι ἱκανοί καὶ ποῖοι ἀνάξιοι· θὰ διακρίνω τὸν ἐξυπνον ἀπὸ τὸν ἀνόητον. Χωρὶς ἄλλο! πρέπει νὰ μου κατασκευάσουν ἀμέσως φορέματα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑφασμα.

Καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀγύρτας χρήματα διὰ ν' ἀρχίσουν νὰ ἐργάζωνται.

Οἱ ἀγύρται ἔστησαν δύο ἐργαλεῖα καὶ ἤρχισαν τάχα νὰ υφαίνουσιν, χωρὶς νὰ ἔχουν πραγματικῶς οὔτε στημόνι οὔτε υφάδι· ἐζήτησαν μετάξια καὶ χρυσάφια πολυτελέστατα, ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα τὰ ἐκρυβαν, καὶ ἐδούλευαν εἰς τὰ ψεύματα καὶ χωρὶς τίποτε τὰ ἐργαλεῖα, ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὰ μεσάνυκτα.

— Ἦθελα νὰ ἐγνώριζα πῶς προχωρεῖ τὸ ὑφασμα, εἶπε μέσα του ὁ βασιλεὺς. Ἀλλὰ ὅταν ἐνθυμήθῃ ὅτι οἱ ἀνάξιοι διὰ τὴν θέσιν των δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ τοῖς ἰδοῦν, τὰ ἐχρησιάσθη· ὄχι βέβαια ὅτι ἐφοβήθη διὰ τὸν εαυτὸν του· ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ στείλῃ κανένα ἄλλον νὰ ἰδῇ πῶς πηγαίνει ἡ υπόθεσις.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐγνώριζαν τὴν ιδιότητα τοῦ υφάσματος, καὶ εἶχαν μεγάλην περιέργειαν νὰ ἰδοῦν ποῖος ἀπὸ τοὺς φίλους των ἦτο παλαβός καὶ ποῖος ἀνάξιος.

— Θὰ στείλω τὸν γέροντα ὑπουργόν μου, λέγει ὁ βασιλεὺς. Εἶναι τίμιος καὶ φρόνιμος καὶ καταλληλότατος διὰ τὸ ἀξίωμά του, καὶ ἠμπορεῖ αὐτός νὰ κρίνῃ ἂν εἶναι εὐμορφον τὸ ὑφασμα.

Υπήγε λοιπόν ὁ γέρον ὑπουργός εἰς τὸ ἐργαστήρι, ὅπου οἱ ἀγύρται ἐδούλευαν τὰ ἄδεια ἐργαλεῖα.

— Κύριε ελέησονί! λέγει ο υπουργός, και τεντώνει τα μάτια του. Δεν βλέπω τίποτε.

Αλλ' αυτά τα είπε μέσα του.

Οι δύο αγύρται τον παρεκάλεσαν να πλησιάση, και τον ηρώτησαν πώς του αρέσει το σχέδιον και τα χρώματα, και του εδείκνυαν τα εργαλεία· ο δε υπουργός ήνοιγε τα μάτια του, αλλά δεν έβλεπε τίποτε, αφού δεν είχε τι να ιδή.

— Καλέ, τόσο ανόητος είμαι; εσυλλογίζετο· και να μη μου περάση ποτέ από τον νουν! Αλλά δεν πρέπει να το μυρισθή κανείς άλλος. Δεν είμαι ικανός διά το υπουργείον μου; Όχι! δεν συμφέρει ν' αποδείξω ότι δεν βλέπω το ύφασμα.

— Πώς σας φαίνεται; ηρώτησεν ο ένας υφαντής.

— Ωραίον, λαμπρόν! απεκρίθη ο υπουργός, και έβλεπε με τα υαλιά του. Αξιόλογον σχέδιον, και τι χρώματα! Πηγαίνω να είπω του βασιλέως ότι μου υπεραρέσει.

— Σας ευχαριστούμεν πολύ, είπαν οι υφανταί· και του επερίγραψαν τα διάφορα χρώματα, και του εξήγησαν το περίεργον σχέδιον. Ο υπουργός ήκουε με προσοχήν διά να επαναλάβη κάθε τι εις τον βασιλέα. Και επήγε και του τα επανέλαβε.

Οι αγύρται εξήτησαν και άλλα χρήματα και μετάξια και χρυσάφια διά να εξακολουθήσουν την εργασίαν των, πλην τα έκρυβαν όλα, και εξηκολούθησαν να δουλεύουν εις τα γεύματα τα άδεια υφαντήρια.

Ο βασιλεύς έστειλε κατόπιν άλλον τίμιον υπουργόν να ιδή πώς πηγαίνει η εργασία, και πότε θα τελειώση το ύφασμα. Και αυτός την έπαθε καθώς ο πρώτος· έβλεπε και έβλεπε, αλλ' αφού δεν είχε τίποτε εις το εργαλείον, δεν ημπορούσε να ιδή τίποτε.

— Δεν σας αρέσει το ύφασμα; ηρώτησαν οι αγύρται· και έδειξαν και εξήγησαν λεπτομερώς το ωραίον σχέδιον, το οποίον όμως δεν υπήρχε.

— Δεν είμαι κουτός, εσυλλογίζετο ο υπουργός· φαίνεται ότι διά την θέσιν μου δεν είμαι άξιος. Περίεργον! Αλλά δεν πρέπει να το αποδείξω.

Ήρχισε λοιπόν να επαινή το ύφασμα, το οποίον δεν έβλεπε, και να θαυμάζη τα λαμπρά χρώματα και το ωραίον του σχεδίου.

— Είναι περίφημον πράγμα! είπεν εις τον βασιλέα.

Όλοι οι πολίται ήκουσαν και ωμιλούσαν διά το μεγαλοπρεπέστατον ύφασμα. Και ο βασιλεύς ηθέλησε να το ιδή, ενω ακόμη το ύφαιναν. Υπήγε λοιπόν με εκλεκτήν συνοδείαν και με τους δύο του υπουργούς, τους οποίους είχε στείλει πριν, και ήυρε τους δύο αγύρτας, οι οποίοι χωρίς στημόνι και χωρίς υφάδι επροσποιούντο ότι υφαίνουν επάνω και κάτω.

— Δεν είναι ωραίον τω όντι; εφώναξαν και οι δύο υπουργοί. Παρατηρήσατε, Μεγαλειότατε, το σχέδιον και τα χρώματα.

Και εδείκνυαν το άδειον εργαλείον, διότι εφαντάζοντο ότι οι άλλοι έβλεπαν το ύφασμα.

— Τι τρέχει; εσυλλογίζετο ο βασιλεύς. Δεν βλέπω τίποτε! Φρίκη! Είμαι κουτός; Δεν είμαι άξιος να είμαι βασιλεύς; Τι έπαθα! Και επρόσθεσε δυνατά:

— Είναι πολύ καλόν! Μας ευχαριστεί εις άκρον!

Και εκίνησε την κεφαλήν του ωσάν να ήτο ευχαριστημένος, και επαρατηρούσε το εργαλείον με προσοχήν, διότι δεν του ήρχετο να ομολογήσει ότι δεν βλέπει τίποτε. Όλοι δε όσοι ήλθαν μαζή του εκύταζαν και εκύταζαν χωρίς να βλέπουν τίποτε, αλλά επανέλαβαν όλοι τας λέξεις του βασιλέως: «Είναι πολύ καλόν!» Και τον παρεκίνησαν να κάμη από το ύφασμα τούτο φορέματα διά την παράταξιν, η οποία επρόκειτο να γείνη τας ημέρας εκείνας. Από στόμα εις στόμα επήγαιναν αι λέξεις: «ωραίον, λαμπρόν, τεχνικώτατον!» Ο θαυμασμός ήτο γενικός, και ο βασιλεύς έδωκεν εις τους αγύρτας τον τίτλον: υφανταί της Βασιλικής αυλής.

Όλην την νύκτα προ της τελετής οι αγύρται δεν εκοιμήθησαν: Ήναψαν δεκαέξ λύχνους, και ο λαός τους έβλεπε από τα παράθυρα να υφαίνουν τα βασιλικά φορέματα.

Επί τέλους επροσπολήθησαν ότι εβγάζουν το ύφασμα από το εργαλείον, έκοβαν τον αέρα με μεγάλα ψαλίδια, έρραψαν με βελόνας χωρίς κλωστήν και εκήρυξαν ότι τα βασιλικά φορέματα είναι έτοιμα.

Ο βασιλεύς υπήγε πάλιν με την συνοδείαν του· οι δε αγύρται εσήκωναν το έν χέρι, ωσάν να

εκρατούσαν κάτι, και έλεγαν: Ιδού το βρακί, ιδού ο επενδύτης, ιδού ο μανδύας, και ούτω καθεξής. Είναι ωσάν αράχνη, και νομίζει τις ότι δεν φορεί τίποτε. Τόσον είναι ελαφρά! αλλά τούτο είναι η ωραιότης του υφάσματος!

— Πραγματικώς! έλεγαν οι ακόλουθοι του βασιλέως. Αλλά τίποτε δεν έβλεπαν, διότι τίποτε δεν υπήρχε.

— Μας δίδει την άδειαν η βασιλική Μεγαλειότης σας, είπαν οι αγύρται, να σας αλλάξωμεν, και να σας βάλωμεν τα νέα αυτά φορέματα εμπρός εις τον καθρέπτην;

Ο βασιλεύς έβγαλε τα φορέματά του, και άρχισαν οι αγύρται να τον ενδύουν τάχα με τα νέα, το έν κατόπιν του άλλου· ο δε βασιλεύς εγύριζε και εγύριζε και έβλεπεν εις τον καθρέπτην.

— Ωραία φορέματα! πηγαίνουν εξαιρετα, έλεγαν όλοι. Τι σχέδιον, τι χρώματα! Ιδού φόρεμα μίαν φοράν!

Ο αυλάρχης εν τούτοις επαρουσιάσθη και εψιθύρισεν εις την αυτού Μεγαλειότητα ότι είναι ώρα διά την τελετήν.

— Έτοιμος είμαι, είπεν ο βασιλεύς. Με πηγαίνουν καλά τα φορέματά μου;

Και εγύρισε πάλιν εις τον καθρέπτην διά να δείξη ότι τα έβλεπε και του ήρσαν.

Οι αυλικοί, οι οποίοι είχαν χρέος να σηκώνουν την ουράν του βασιλικού μανδύου, έσκυβαν τα χέρια εις το πάτωμα, ωσάν να εσήκωσαν τας άκρας του φορέματος, και επήγαιναν κατόπιν από τον βασιλέα, και εκρατούσαν τον αέρα. Κανείς δεν ετόλμησε να αποδείξη ότι δεν έβλεπε τα φορέματα.

Υπήγε λοιπόν ο βασιλεύς εις την παράταξιν με την συνοδείαν του, και όλοι εις τον δρόμον έλεγαν:

«Τι μεγαλοπρεπή ενδυμασίαν φορεί σήμεραν ο βασιλεύς! Τι ουράν έχει ο μανδύας του! Πώς του πηγαίνει!» Κανείς δεν ήθελε να προδοθή ότι δεν βλέπει τίποτε, διά να μη τον νομίσουν κουτόν ή ανάξιον διά την θέσιν του. Ποτέ δεν είχε τόσον θαυμάσει ο κόσμος φορέματα βασιλικά.

Επί τέλους έν παιδί εφώνησε: Καλέ ο βασιλεύς είναι γυμνός!

— Άκουσε τι λέγει το παιδί, είπεν ο πατέρας του. Και ο ένας ήρχισε να ψιθυρίζη εις τον άλλον τα λόγια του παιδιού.

— Καλέ, ο βασιλεύς είναι γυμνός, είπαν όλοι τέλος πάντων.

Ο βασιλεύς το ήκουσε και του εφάνη ότι ωσάν να είχαν δίκαιον, αλλά εσυλλογίσθη ότι δεν έπρεπε να διακοπή η τελετή. Εξηκολούθησε λοιπόν τον δρόμον του, και οι αυλικοί του απ' οπίσω εκρατούσαν σφικτά την ουράν του μανδύου, χωρίς να υπάρχη ούτε μανδύας ούτε ουρά.

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟΠΑΠΟΝ.

Η εξοχή ήτο εις όλην της την ωραιότητα. Ήτο καλοκαίρι, και εις τα χωράφια το σιτάρι εκιτρίνιζε. Εις τα πράσινα λειβάδια είχαν στοιβάσει οι χωρικοί το χόρτον, και οι πελαργοί με τα κόκκινα και μακριά ποδάρια των επεριπατούσαν επάνω και κάτω με πολλήν αξιοπρέπειαν, και ωμιλούσαν Αιγυπτιακά· διότι αυτή είναι η μητρική των γλώσσα.

Τριγύρω εις αυτά τα χωράφια και λειβάδια ήσαν δάση μεγάλα, και μέσα εις τα δάση ήσαν λίμναι ωραίαί. Ήτο λαμπρά τω όντι η εξοχή.

Εκεί εις τον ήλιον ήτο μία μεγάλη και παλαιά κατοικία γεωργών, περιτριγυρισμένη από περιβόλια και νερά και σταύλους και ορνιθώνας. Εκεί δε μία πάπια εκάθητο εις την φωλεάν της, και εκλωσούσε τα αυγά της. Αλλ' η πτωχή είχε βαρυνθή πλέον να κάθηται τόσον καιρόν. Δεν ήρχοντο δε και αι συντρόφισαί της να την επισκέπτονται συχνά. Επροτιμούσαν να είναι έξω εις τον ήλιον και να κολυμβούν εις τα αυλάκια, παρά να κάθηνται εις τα σκοτεινά με την κλώσαν και να κακανίζουν μαζί της.

Επί τέλους τα αυγά άρχισαν να σκάνουν, το έν κατόπιν του άλλου, και από κάθε αυγόν, πιτς πιτς, έβγαινε έν μικρόν πουλάκι.

Έν αυγόν μόνον, το μεγαλείτερον από όλα, δεν ημπορούσεν ακόμη να σκάση. Η πάπια έχασε την υπομονήν της, και εσηκώθη να φροντίση τα μικρά της παπάκια, αλλά πάλιν μετενόησε και εκάθισε να το κλωσήση.

— Αι; πώς τα πηγαίνεις; την ηρώτησε μία γραία πάπια, η οποία ήλθε να την επισκεφθή.

— Καλά, απεκρίθη η κλώσα. Μόνον αυτό το αυγόν δεν θέλει να σκάση. Ιδέ τα άλλα μου παπιά; Είδες ποτέ σου ωραιότερα πουλάκια; Ομοιάζουν πολύ του πατρός των. Ο σιχαμένος εκείνος δεν ήλθε καθόλου να με ιδή.

— Άφες με να ιδώ το αυγόν, το οποίον δεν σκάνει, είπεν η γραία. Να σε χαρώ, αυτό είναι κούρκας αυγόν. Την έπαθα και εγώ μίαν φοράν, και κατόπιν είδα και υπέφερα με τα μικρά, διότι φοβούνται το νερόν. Δεν ημπορούσα να τα κάμω να κολυμβήσουν. Ό,τι και αν έκαμνα του κακού! Ω! βέβαια, αυτό είναι κούρκας αυγόν. Παραίτησέ το και πήγαινε να μάθης τα παιδάκια σου να κολυμβούν.

— Ας το κλωσήσω ακόμη ολίγον, είπεν η πάπια. Αφού εκάθισα τόσας ημέρας ας κάμω ακόμη ολίγην υπομονήν.

— Όπως αγαπάς, είπεν η γραία πάπια, και ανεχώρησε.

Τέλος πάντων έσκασε το αυγόν, πιτς, πιτς, και εβγήκεν από μέσα έν μεγάλον και άσχημον παπί.

— Τι μεγάλον παπί, είπεν η πάπια. Δεν του ομοιάζει κανένα από τ' άλλα παιδιά μου. Μήπως είναι τω όντι κουρκάκι; Τώρα θα το ιδούμεν. θέλει δεν θέλει, θα το βάλω εις το νερόν.

Την επαύριον ο καιρός ήτο λαμπρότατος, και ο ήλιος έπαιζεν εις τα φύλλα των δένδρων. Η πάπια επήρεν όλα της τα παιδιά και επήγεν, εις το αυλάκι και, πλουφ, επήδησεν εις το νερόν. Εφώναξε κ ο υ ά, κ ο υ ά ! και όλα της τα παιδιά έπεσαν κατόπιν της και εβούτησαν, αλλ' αμέσως αι κεφαλαί των ανέβησαν πάλιν επάνω από το νερόν, τα δε ποδάρια των εκινούντο μόνα των, και εκολυμβούσαν όλα περίφημα.

Το άσχημον παπί έπεσε και εκείνο εις το νερόν και εκολυμβούσε με τα άλλα παιδιά της πάπιας.

— Δεν είναι κουρκάκι, είπεν η πάπια. Ιδέ το τι ωραία κινεί τα ποδάρια του, και πώς κρατεί υψηλά την κεφαλήν του. Είναι ιδικόν μου παιδί και αυτός· και μα την αλήθειαν, δεν είναι άσχημον το καυμένο! Κουά, κουά, έλα μαζί μου να σου δείξω τον κόσμο, και να σε παρουσιάσω εις τον ορνιθώνα.

Έλα κοντά μου διά να μη σε πατήση κανείς, και πρόσεχε την γάταν.

Και υπήγεν η πάπια εις τον ορνιθώνα με όλην την συνοδείαν της. Ενώ έμβαιναν εκεί, εγίνετο τρομερόν κακόν, διότι δύο οικογένεια εμάλωναν διά μίαν κεφαλήν ψαριού, την οποίαν επί τέλους ήρπασε μία γάτα.

Βλέπετε παπάκια μου, είπεν η πάπια. Αυτός είναι ο κόσμος. Και ετέντωσε τα μάτια της, διότι ενοστιμεύετο και αυτή την κεφαλήν του ψαριού. Σαλεύετε και σεις, εξηκολούθησε, και βλέπετε μήπως εύρετε τίποτε. Αλλά προσοχή! Κλίνετε τα κεφάλια σας και χαιρετήσατε εκείνην την μεγάλην πάπιαν. Την βλέπετε; Είναι η σημαντικωτέρα από όλους ημάς εδώ. Είναι από Ισπανικόν γένος· διά τούτο έχει τόσον πάχος. Παρατηρείτε ότι το έν της ποδάρι είναι δεμένον με έν κόκκινον κουρέλι; Αυτό είναι ό,τι επισημότερον ημπορεί να επιθυμήση μία πάπια. Θα ειπή ότι όποιος την έχει δεν θέλει να την χάση, και από αυτό το σημάδι την γνωρίζει όλος ο κόσμος. Τινάξατε τα πτερά σας. Μη γυρίζετε από μέσα τα δάκτυλά σας. Τα καλοαναθρεμμένα παπιά γυρίζουν έξω τα δάκτυλα, καθώς την μητέρα σας και του πατέρα σας. Ιδού! Τώρα γυρίσατε τον λαιμόν σας και ειπήτε ραπ!

Και έκαμαν όπως έλεγε, και είπαν ραπ.

— Αλλά αι άλλαι πάπαι 'παρετήρησαν όλην αυτήν την οικογένειαν και είπαν μεταξύ των:

— Βλέπεις εκεί! Μας ήλθε και αυτή με τα παπιά της, ωσάν να είμεθα ολίγαι εδώ. Και πω, πω! τι μούτρα έχει εκείνο το παπί της! Κακόν χρόνον να έχη !

Και μία πάπια ώρμησε και εδάγκασε το άσχημον παπί εις τον λαιμόν.

— Άφησέ το, εφώναξεν η μάνα του· δεν πειράζει κανένα.

— Ναι, αλλά είναι άνοστον και ανάλατον, και δεν ημπορώ να το χωνεύσω, είπεν η πάπια η οποία το είχε δαγκάσει.

— Νόστιμα παιδάκια έχει του λόγου της, είπεν η πάπια με το κόκκινον κουρέλι εις το ποδάρι. Μόνον το έν είναι κακοκαμωμένον. Κρίμα ότι δεν ημπορεί να το ξανακάμη.

— Δεν ημπορώ να το αλλάξω κυρία μου, είπε η μάνα. Ό,τι έγεινε έγεινε πλέον! αλλά είναι καλόν το κακόμοιρον και κολυμβά πολύ καλά, κολυμβά μάλιστα καλλίτερα από τ' άλλα μου. Νομίζω ότι όσον μεγαλώνει θα ευμορφαίνη, και ίσως με τον καιρόν μικραίνει. Έμεινε πολύν καιρόν εις το αυγόν, και διά τούτο δεν είναι καλοκαμωμένον. Και ενώ έλεγεν αυτά του ετζίμπησε τον λαιμόν και εδιώρθωσε τα πτερά του.

Το κάτω κάτω, επρόσθεσεν, είναι αγόρι και δεν πειράζει. Φαίνεται ότι θα γείνη δυνατός· ήρχισεν από τώρα να έχη την θέλησίν του.

— Τα άλλα σου παπάκια είναι νόστιμα, είπε η αρχόντισα πάπια. Να τα χαίρεσαι! Αφησέ τα να γυρίζουν εδώ, και αν εύρης καμμίαν κεφαλήν ψαριού φέρε μου την.

Και ήρχισαν τα παπά να τρέχουν εδώ κ' εκεί, αλλά το υστερογέννητον, το μεγάλον παπί, όλοι το έσπρωχναν, και το επερίπαιζαν, και το εδάγκαναν, και πάπια και όρνιθες. Όλοι το εύρισκαν μεγάλον και άνοστον. Ο δε κούρκος, ο οποίος εφαντάζετο ότι είναι μεγάλο υποκείμενον, διότι είχε κόκκινα γένεια, εφούσκωσε και ήνοιξε την ουράν του και ώρμησε προς το πτωχόν παπί, και εφώναξε κλου, κλου, κλου, και έγεινε κατακόκκινη η μούρη του. Το δυστυχισμένον παπί δεν ήξευρε πού να σταθή, ούτε πού να φύγη, και ήτο μελαγχολικόν, επειδή όλος ο κόσμος το επερίπαιζε και το εκαταφρονούσε.

Τας ακολούθους ημέρας το πράγμα εχειροτέρευε και επήγαινε. Έως και τα αδελφιά του δεν του άφηναν ήσυχίαν, και του έλεγαν: Α! να σε έπερνεν η γάτα, ασχημόπαπον! Η δε μάνα του έλεγε: Ας έλλειπες απ' εμπρός μου, να μη σε βλέπουν τα μάτια μου! Και αι πάπια το εδάγκαναν, και αι όρνιθες το εκτυπούσαν· η δε κοπέλα, η οποία έτρεφε τα πουλιά, το έσπρωχνε και αυτή με το ποδάρι της.

Αηληπισμένον το κακόμοιρον εχώθη εις τον φράκτην, διά να φύγη έξω. Τα μικρά πουλάκια, τα οποία εκάθηντο εις τα κλωνάρια του φράκτου, ετρόμαξαν και επέταξαν.

— Με φεύγουν και αυτά διότι είμαι άσχημον, είπε το παπί, και έκλεισε τα μάτια του και επέταξε να φύγη ακόμη μακρύτερα, και έφθασεν εις ένα βάλτον, όπου εκατοικούσαν αγριόπαπια. Εκεί επέρασεν όλην την νύκτα κουρασμένον και καταλυπημένον.

Την αυγήν αι αγριόπαπια εξύπνησαν και είδαν τον νέον σύντροφόν των.

— Τι μέρος λόγου είσαι, το ηρώτησαν. Το δε παπί εγύρισε την κεφαλήν του απ' εδώ και απ' εκεί, και εχαιρέτισε όπως καλλίτερα ημπορούσε. Ασχημιάν όπου την έχεις! είπαν αι αγριόπαπια. Αλλά τι μας μέλει, αφού δεν θα συμπεθερεύσωμεν μαζί σου.

Το κακόμοιρον! Δεν είχεν εις τον νουν του γάμους και συμπεθερεύματα, αλλά μόνον ήλπιζε να το αφήσουν να κοιμάται ήσυχον εις τα καλάμια και να πίνη από το νερόν του βάλτου.

Εκεί έμεινε δύο ημέρας. Την τρίτην επέρασαν δύο άγριαι χήνες, αι οποίαι προ ολίγου μόνον είχαν έβγει από το αυγόν, και ήσαν ζωηραί και εύθυμοι.

— Άκουσε μικρέ! είπεν εις το παπί μία εξ αυτών. Είσαι τόσον άσχημος ώστε μου αρέσεις. Έλα να ταξειδεύσωμεν μαζί. Εδώ κοντά, εις ένα άλλον βάλτον, είναι μερικαί νόστιμοι χηνοπούλαι ανύπανδροι. Έλα και ίσως εύρης την τύχην σου, αν και δεν είσαι εύμορφος.

Έξαφνα αντήχησεν εις τον αέρα έν πιφ, παφ! και αι χήνες έπεσαν εις το νερόν σκοτωμέναι, και εκεί όπου έπεσαν εκοκκίνισεν ο βάλτος από αίμα. Πιφ, παφ, άλλην μίαν φοράν, και ένας σωρός χηνών εσηκώθησαν από τα καλάμια και έφευγαν. Και άλλοι τουφεκισμοί ηκούσθησαν. Κυνηγοί είχαν περικυκλώσει τον βάλτον, και ετουφέκιζαν αριστερά και δεξιά, και εσηκώνετο ωσάν σύννεφον επάνω από τα δένδρα ο καπνός, και ο αέρας τον έσπρωχνε επάνω από τα νερά. Οι σκύλοι των κυνηγών έτρεχαν εις την λάσπην, πλατς πλατς, και επατούσαν τα καλάμια. Ω! πώς έτρεμε το παπί! Έσκυψε την κεφαλήν του και την έχωσε κάτω από την πτέρυγά του. Εκεί, ένας μεγάλος σκύλος επλησίασε με την γλώσσαν του κρεμασμένην και με μάτια φλογισμένα και άγρια. Εμυρίσθη το παπί, έδειξε τα δόντια του, και πλατς, πλατς, έφυγε χωρίς να το εγγίση.

Το παπί ανεστέναξε. Την εγλύτωσα, είπε. Είμαι τόσον άσχημον, ώστε και ο σκύλος δεν ηθέλησε να με δαγκάση.

Και έμενεν εκεί ακίνητον και ήσυχον, ενώ εσφύριζαν τα σκάγια εις τα καλάμια και έπιπταν οι τουφεκισμοί. Επί τέλους, προς το βασίλευμα του ηλίου ησύχασεν ο θόρυβος. Αλλά το παπί δεν ετολμούσε να σαλεύση. Επερίμενε πολλήν ώραν πριν τολμήση να ιδή τι γίνεται τριγύρω του. Έπειτα εσηκώθη και επέταξε γρήγορα να φύγη από τον βάλτον εκείνου. Αλλά εις τον δρόμον το επρόφθασε μία φοβερά ανεμοζάλη. Επετούσε με δυσκολίαν από χωράφι εις λειβάδι και εγύρευε καταφύγιον.

Όταν ενύκτωνεν, έφθασεν εις μίαν καλύβην. Η καλύβη αυτή ήτο τόσον παλαιά και ερειπωμένη, ώστε ενόμιζες ότι θα πέση· ήτο ωσάν να μη ήξευρεν η ίδια απο ποίου μέρος να πέση, και διά τούτο έμενεν

ορθή. Ο δε άνεμος εφυσούσε με τρομεράν δύναμιν, και το παπί εκάθισε χαμηλά διά να μη το πάρη η τρικυμία. Τότε παρετήρησεν ότι η θύρα της καλύβης είχε στραβώσει, και έμενε μία τόσοσ μεγάλη χαραγματιά, ώστε ημπορούσε να περάση διά μέσου. Εχώθη λοιπόν απ' εκεί μέσα εις την καλύβην. Εκεί εκατοικούσε μία γραία με ένα γάτον και με μίαν όρνιθα, η οποία έκαμνε κάθε ημέραν έν αυγόν. Την αυγήν όταν είδαν το παπί εις την καλύβην, ο γάτος εσήκωσε την ράχιν του υψηλά υψηλά, η όρνιθα εκακάνισεν, η δε γραία είπε: Τι είναι τούτο; Και επειδή δεν εκαλόβλεπεν, ενόμισεν ότι ήτο πάπια και είπε: Καλά την έχομεν, τώρα θα έχω και πάπιασ αυγά.

Αλλά το παπί έμεινε τρεις εβδομάδας εις την καλύβην και αυγόν η γραία δεν είδεν, ώστε εθύμωσε με το παπί και δεν το εκαλομεταχειρίζετο. Και ο γάτος δε και η όρνιθα δεν το έβλεπαν με καλόν μάτι, ώστε μίαν ημέραν εστενοχωρήθη το άτυχον παπί και έφυγεν από την καλύβην.

Επλησίαζεν εν τούτοις το φθινόπωρον. Τα φύλλα εις το δάσος εκιτρίνιζαν και εκοκκίνιζαν, ο δε ψυχρός άνεμος τα ήρπαζε και τα έκαμνε να χοροπηδούν. Τα σύννεφα εχαμήλωναν ωσάν να τα εβάρυναν τα χιόνια, και οι κόρακες εκρύωναν και εφώναζαν κρωκ, κρωκ! Το παπί έβλεπεν όλα αυτά και ήτο συλλογισμένον. Έν βράδυ, ενώ ο ήλιος εβασίλευεν εις όλην του την ωραιότητα, έν κοπάδι μεγάλων πτηνών κατέβηκεν από τον ουρανό· ήσαν κάτασπρα με μεγάλους λαιμούς, τους οποίους εκινούσαν με πολλήν χάριν. Ήσαν κύκνοι. Εφώναζαν μίαν περίεργην φωνήν, ήπλωναν τα λαμπρά κάτασπρα πτερά των, και ητοιμάζοντο να φύγουν από τα ψυχρά κλίματα εις άλλους ωραίους τόπους, όπου τους επερίμενεν ο ήλιος πάλιν. Και επέταξαν υψηλά υψηλά! Το δε άσχημον παπί ησθάνετο κάτι παράδοξον αίσθημα ενώ τους έβλεπε να πετούν. Εστρεφογύριζεν εις το νερόν ωσάν τροχός, ετέντωνε τον λαιμόν του διά να βλέπη τους κύκνους, και έξαφνα επέταξε μίαν τόσοσ μεγάλην και περίεργην φωνήν, ώστε ετρόμαξε το ίδιον. Δεν ημπορούσε να μη τα βλέπη τα ωραία εκείνα πτηνά· και αφού έφυγαν και δεν εφαινόντο πλέον, εβούτησεν έως εις τον πάτον της λίμνης όπου εκολυμβούσε, και όταν ανέβη εις την επιφάνειαν, ήτο ωσάν τρελόν. Δεν ήξευρε πως τα λέγουν εκείνα τα πτηνά, αλλά ησθάνετο ότι τα αγαπά καθώς ποτέ δεν είχεν αγαπήσει ακόμη. Και δεν τα εζήλευε διόλου. Πώς να τολμήση το δυστυχισμένον να φαντασθή ότι ημπορούσε ποτέ να παραβληθή με τα ωραία εκείνα πτηνά, διά να τα ζηλεύση!

Και ο χειμών ήλθε ψυχρός, παγωμένος! Το παπί εκολυμβούσεν ακατάπαυστα εις το νερόν διά να μη το αφήση να παγώσει, αλλά κάθε νύκτα εστένευε περισσότερον η τρύπα εις την οποίαν ημπορούσε να κολυμβά, και εκινούσε τα ποδάρια του διά να μη παγώσει όλη η τρύπα· αλλ' επί τέλους κατεκουράσθη το πτωχόν και δεν ημπορούσε να κινηθή, μίαν νύκτα δε ο πάγος το έκλεισε και το έσφιγγε γύρω γύρω.

Την αυγήν ένας χωρικός επέρασε και είδε το παπί παγωμένον εκεί και το ελυπήθη. Επάτησε λοιπόν επάνω εις το κρυσταλλωμένον νερόν, έσπασε τον πάγον με το υπόδημά του και επήρε το παπί εις την καλύβην του, να το δώσει της γυναικός του. Εκεί εις την ζέστην εζωντάνευσε το ταλαίπωρον. Τα παιδιά του χωρικού ηθέλησαν να παίξουν μαζί του· Αλλά το τρομασμένον παπί εφοβήθη ότι ήθελαν να το πειράξουν και έφυγε τρεχάτον εις μίαν κανάταν γεμάτην με γάλα, και με το πτερούγιασμά του ερράντισε με γάλα όλην την καλύβην· η γυναίκα του χωρικού εκτύπησε τα χέρια της διά να το τρομάξη, και έφυγε το παπί μέσα από το γάλα, και έτρεξε και εχώθη εις έν βαρέλι γεμάτον αλεύρι, και εβγήκεν απ' εκεί κάτασπρον. Η γυναίκα εφώναξε θυμωμένη και έρριψε την σκούπαν επάνω του να το κτυπήση. Τα παιδιά το εκυνηγούσαν και εξακαρδίζοντο γελώντα. Κατ' ευτυχίαν η θύρα ήτο ανοικτή και το παπί επρόφθασε να φύγη, και εχώθη μέσα εις τα γυμνά χαμόκλαδα, και εκάθισεν εις το χιόνι αφανισμένον από την κούρασιν.

Πού να σας διηγηθώ τι υπέφερε το δυστυχισμένον έως ότου να περάση ο χειμών.

Επί τέλους ο ήλιος ήρχισε πάλιν να καίη και τα πουλάκια να κελαδούν.
Ήλθε πάλιν η άνοιξις.

Το παπί ησθάνθη τότε ότι τα πτερά του εδυνάμωσαν. Εκτυπούσαν τον αέρα με δύναμιν και το εσήκωναν υψηλά, και χωρίς και αυτό το ίδιον να ηξεύρη πώς το κατώρθωσε, ευρέθη έξαφνα μίαν ημέραν εις ένα ωραίον κήπον, όπου εμύριζε γλυκά η πασχαλιά, τα δε κλαδιά των δένδρων ήγγιζαν μίαν μικράν λίμνην, της οποίας το νερόν έλαμπεν ωσάν καθρέπτης. Και είδε τρεις ωραίους κύκνους, οι οποίοι κατέβησαν από το χόρτον εις την λίμνην, και εκολυμβούσαν ελαφρά και εκινούσαν με χάριν τους λαιμούς των.

Το παπί ενθυμήθη τους κύκνους και εμελαγχόλησε. Θα με σκοτώσουν, είπε, τα μεγαλοπρεπή αυτά πτηνά, διότι τολμώ να τα πλησιάσω. Αλλά θα υπάγω κοντά των. Καλλίτερα να με σκοτώσουν αυτά, παρά να με δαγκάνουν πάπια, να με κτυπούν όρνιθες, να με σπρώχνη η επιστάτρια του ορνιθώνος, και να ψοφώ τον χειμώνα από το κρύον και την πείναν.

Και επέταξε και έπεσεν εις το νερόν και ήρχισε να κολυμβά. Οι κύκνοι άμα το είδαν ήνοιξαν τα πτερά των και εκολύμβησαν προς αυτό. Σκοτώσατέ με, είπε το κακόμοιρον. Και έσκυβε τον λαιμόν του ωσάν να επερίμενε τον θάνατον. Αλλά εκεί όπου έσκυπτε τι να ιδή εις το νερόν; Είδε τον εαυτόν του. Αλλ' αντί να ιδή έν ασχημόπαπον άνοστον και κακοκαμωμένον, είδεν ένα ωραίον κύκνον.

Αδιάφορον αν γεννηθή κανείς εις φωλεάν πάπιας, φθάνει μόνον να εβγήκε από κύκνου αυγόν!

Οι τρεις κύκνοι έπλεαν τριγύρω του και το εχάδευαν με την μύτην των, και αυτό ήτο ευτυχημένον και χαρούμενον, και εσυλλογίζετο όσα είδε και έπαθε.

Εκεί ήλθαν εις τον κήπον παιδάκια, και έρριπταν εις το νερόν ψωμί διά τους κύκνους. Το μικρότερον εφώναξε: Να, ένας άλλος κύκνος! Και τα άλλα παιδάκια εφώναξαν και εκείνα: Ήλθεν άλλος ένας κύκνος! Και εκτυπούσαν τα χεράκια των και εχόρευαν επάνω εις το χόρτον, και έτρεξαν να το ειπούν εις τον πατέρα των και εις την μητέρα των. Και έρριψαν ψωμί εις το νερόν και είπαν: «Αυτός ο κύκνος είναι ωραιότερος από τους άλλους.» Και οι τρεις άλλοι κύκνοι το ήκουσαν και έσκυβαν τας κεφαλάς των εμπρός του.

Το δε ασχημόπαπον εντράπη και έκρυβε την κεφαλήν κάτω από την πτέρυγά του, και δεν ήξευρε τι να κάμη. Ήτο τόσον ευτυχημένον, και δεν ήτο διόλου υπερήφανον. Εσυλλογίζετο πως έως τώρα το κατεφρόνησαν και το επείραζαν. Και τώρα ήκουε να λέγουν ότι ήτο τόσον ωραίον! Τώρα έως και τα δένδρα εκρεμούσαν τα κλαδιά των εις το νερόν διά να το βλέπουν. Ετίναξε τα πτερά του, εσήκωσε τον λαιμόν του και εφώναξε χαρούμενον από τα βάθη της καρδιάς του: Πού να ονειρευθώ τόσην ευτυχίαν όταν ήμουν ασχημόπαπον!

ΤΟ ΧΑΜΟΜΗΛΟΝ.

Έξω από την πόλιν, επάνω εις τον μεγάλον δρόμον, ήτο μία οικία εξοχική. Την εχώριζεν από τον δρόμον ένας ξύλινος φράκτης χρωματισμένος. Μεταξύ δε του φράκτου και της οικίας ήτο έν ωραίον περιβολάκι γεμάτον από άνθη, και εις μίαν του άκραν είχε φυτρώσει έν μικρόν χαμόμηλον εις την μέσην του καταπρασίνου χόρτου.

Ο ήλιος εζέσταιεν όλα τα άνθη του κήπου εκείνου, μεγάλα και μικρά, και εμεγάλωνε το χαμόμηλον, έως ότου μίαν αυγήν ήνοιξε και ήπλωσεν έν στεφάνι από κάτασπρα φύλλα τριγύρω εις ένα μικρόν κίτρινον ήλιον, τον οποίον είχεν εις την μέσην. Το μικρόν χαμόμηλον δεν εφαντάσθη ότι η ζωή του θα περάση καταφρονημένη, χωρίς κανείς να γυρίση να το ιδή, αλλά εζούσε ευχαριστημένον, έβλεπε τον ήλιον όλην την ημέραν και ήκουε την κίχλαν να κελαδή και να σχίζη τον αέρα. Και εχαίρετο το χαμόμηλον όταν ήκουε την κίχλαν να λέγη με το κελάδημά της όσα εκείνο το πτωχόν δεν είχε φωνήν να εκφράση· και δεν εζήλευεν ότι δεν ημπορούσε και εκείνο να πετάξη και να κελαδήση, αλλά ήτο ευχαριστημένον με ό,τι έβλεπε τριγύρω του, με τον ήλιον και με το φως και με την ζέστην.

Μέσα εις το περιβόλι ήσαν πολλά άλλα μεγαλοπρεπή άνθη· και όσον ολιγώτερον εμύριζαν τόσον περισσότερον εφούσκωναν και υπερηφανεύοντο. Αι δενδρομολόχαι είχαν κατορθώσει να γείνουν μεγαλείτεροι από το τριαντάφυλλον, οι δε λαλέδες είχαν λαμπρότατα χρώματα και εστέκοντο όλόρθοι διά να φαίνωνται καλλίτερα. Δεν κατεδέχοντο καν να ιδούν το χαμόμηλον.

Αλλά το χαμόμηλον τα έβλεπε και τα εθαύμαζε και έλεγε μέσα του; «Τι λαμπρά και ωραία άνθη· το πουλάκι εκείνο κελαδεί δι' αυτά, και πετά απ' επάνω των να τα βλέπη. Καλά και εφύτρωσα εδώ και ημπορώ να τα θαυμάζω από πλησίον.»

Ενώ έλεγεν αυτά το χαμόμηλον, ιδού διά μιας η κίχλα εκατέβη και εκάθισεν, όχι εις τας δενδρομολόχας και τα άλλα άνθη, αλλ' εις το χόρτον κοντά εις το χαμόμηλον, το οποίον τα έχασεν από την χαράν του και δεν ήξευρε πως να εξηγήση αυτήν την επίσκεψιν.

Το πουλάκι εχόρευε γύρω εις το χαμόμηλον και εκελαδούσε και έλεγε:

— Τι μαλακόν είναι το χορτάρι! και τι ωραίον το μικρόν τούτο άνθος με την χρυσήν του καρδίαν και τα αργυρά του φορέματα!

Το χαμόμηλον ήτο καταευχαριστημένον· το πουλάκι το εφιλούσε, του εκελαδούσε, και έπειτα επέταξε πάλιν εις τον αέρα. Επέρασεν αρκετή ώρα διά να συνέλθη το χαμόμηλον. Επί τέλους εγύρισε με συστολήν να ιδή τι λέγουν τα άλλα άνθη διά την τιμήν και την ευτυχίαν της επισκέψεως της κίχλας. Οι λαλέδες εστέκοντο ακόμη πλέον τευτωμένοι από πριν, και ήσαν κατακόκκινοι από τον θυμόν των. Αι δε δενδρομολόχαι εζάρωναν, και αν είχαν φωνήν θα έκαμναν απ' ασπρού το ταπεινόν χαμόμηλον. Αυτό δε το πτωχόν εκατάλαβεν ότι δεν το καλοβλέπουν οι μεγαλοπρεπείς του συγκάτοικοι, και εμελαγχόλησε.

Εκεί καταβαίνει εις το περιβόλι μία νέα με έν μεγάλον ψαλίδι εις το χέρι, προχωρεί προς τους λαλέδες και κόπτει ένα, κόπτει δύο, κόπτει ένα σωρόν.

—Αχ! εστέναξε το χαμόμηλον. Φρίκη! Κρίμα τα ωραία άνθη!

Η νέα έφυγε με το ψαλίδι εις το έν χέρι και τους κομμένους λαλέδες εις το άλλο. Το δε χαμόμηλον ηυχαρίστησε τον Πλάστην του, ότι ήτο ταπεινόν και ασήμαντον άνθος, και όταν ο ήλιος εβασίλευσεν, έκλεισε τα φύλλα του και απεκοιμήθη, και ωνειρεύετο τον ήλιον και την κίχλαν.

Όταν εξημέρωσε, το άνθος ήνοιξε πάλιν τα κάτασπρα φύλλα του και τα ήπλωσε προς τον ήλιον, και ήκουσε την φωνήν της κίχλας. Αλλά δεν εκελαδούσε χαρούμενη καθώς χθες. Σήμερον η φωνή της ήτο λυπημένη και το λάλημά της μελαγχολικόν. Είχε δίκαιον η πτωχή κίχλα να είναι λυπημένη! Την είχαν πιάσει χθες, και τώρα ήτο κρεμασμένη εις έν κλουβί έξω από το παράθυρον. Και εκελαδούσε τώρα και έκλαιε τα περασμένα, την ελευθερίαν της, τα πράσινα χωράφια, την αυθισμένην γην και το ελεύθερόν της πέταγμα εις τον ουρανόν!

Το χαμόμηλον ήκουε και ελυπείτο και ήθελε να βοηθήση την δυστυχημένην κίχλαν. Αλλά τι να κάμη; Δεν εσυλλογίζετο ούτε την ζέστην του ηλίου, ούτε την ωραιότητα των άλλων αυθών, ούτε τίποτε άλλο. Ο νους της ήτο εις το σκλαβωμένον πουλάκι.

Εκεί ήλθαν εις το περιβόλι δυο αγόρια. Το έν εκρατούσε το μεγάλον ψαλίδι, το οποίον είχε χθες η νέα. Υπήγαν ίσα προς το χαμόμηλον, το οποίον δεν εκαταλάμβανε τι το θέλουν.

— Απ' εδώ να εβγάλωμεν χόρτον διά την κίχλαν είπε το μεγαλείτερον αγόρι. Και έκοψε έν τετράγωνον τριγύρω εις το χαμόμηλον, και με το ψαλίδι το εχώρισεν από την γην και το ανεσήκωσε.

— Κόψε το άνθος, είπε το μικρόν αγόρι.

Και έτρεμεν από τον φόβον του το χαμόμηλον, διότι θ' απέθνησκεν, αν το έκοπταν.

— Όχι, δεν το κόπτω, είπε το άλλο. Θα στολίση το κλουβί.

Και έβαλαν τα παιδιά μέσα εις το κλουβί το χώμα με το χόρτον και με το χαμόμηλον. Αλλά το πουλάκι έκλαιε την ελευθερίαν του, και εκτυπούσε με τα πτερά του τα σύρματα της φυλακής του. Το δε χαμόμηλον ήθελε να το παρηγορήση, άλλα δεν είχε φωνήν να λαλήση.

Και επέρασεν ώρα πολλή και ενύκτωνε.

— Δεν έχω νερόν! είπεν η κίχλα. Έφυγαν όλοι και δεν εσυλλογίσθησαν να μου βάλουν νερόν. Ο λαιμός μου είναι κατάξηρος και με καίει. Πότε παγώνω και πότε ανάπτω. Ω! θ' αποθάνω! θ' αφήσω τον ήλιον και την πρασινάδα και όλα τα ωραία πλάσματα του Θεού!

Και έχωσε την μύτην του εις το χόρτον να δροσισθή, και τότε είδε το χαμόμηλον και το εχαιρέτισε γλυκά και είπε:

— Και συ εδώ θα μαρανθής, κακόμοιρον άνθος! Αντί όλου του έξω κόσμου, τον οποίον είχα ιδικόν μου, μου έφεραν εδώ αυτό το χορτάρι και σε μαζή! Αχ, μ' ευθυμίζεις τι έχασα! Κάθε σου φύλλον μου είναι έν άνθος, και κάθε χόρτον μου είναι έν δένδρον.

— Ας ημπορούσα να την παρηγορήσω, έλεγε μέσα του το χαμόμηλον.

Εν τούτοις ενύκτωσε, και δεν ήλθε κανείς να ποτίση το φυλακισμένον πουλάκι. Ετέντωσε τα πτερά του και εκτυπούσε το κλουβί απελπισμένα· αντί να κελαδή γλυκά καθώς άλλοτε, έλεγε πι, πι, και ανεστέναζεν. Έπειτα έγυρε την κεφαλήν του και έσκασεν από λύπην και στέρησιν.

Την αυγήν ήλθαν τ' αγόρια και ηύραν το πουλάκι ψοφισμένον και έκλαυσαν, Έκλαυσαν και έσκαψαν ένα μικρόν λάκκον και το έθαψαν και εφύτευσαν άνθη απ' επάνω. Ενώ εζούσε το ελησιμόνησαν, και τώρα το έκλαιαν και το εστόλιζαν.

Το δε χώμα με το χόρτον και με το χαμόμηλον το έρριψαν εις τον δρόμον. Κανείς δεν εσυλλογίσθη το ταπεινόν άνθος, το οποίον είχε τόσον λυπηθή την κίχλαν και ήθελε τόσον να την παρηγορήση.

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΣΤΑΤΟΝ.

Φρικτόν πράγμα! είπε μία όρνιθα. Δεν ημπορώ να ησυχάσω. Πρέπει να εξυπνήσω τας άλλας όρνιθας. Καλέ, ηκούσατε τι έγείνειν εις ένα ορνιθώνα;

Και ήρχισε να διηγήται εις τας συντρόφισσάς της μίαν ιστορίαν, η οποία έκαμε τα πτερά των ορνιθών να ορθωθούν, και τον κουκουρίκον του πετεινού να πέση από την συγκίνησιν.

Αλλ' ας αρχίσωμεν απο την αρχήν. Η αρχή έγείνειν εις ένα άλλον ορνιθώνα εις την άλλην άκραν της

πόλεως.

Ο ήλιος είχε βασιλεύσει και οι όρνιαδες ητοιμάσθησαν να κοιτάσουν. Μεταξύ των ήτο μία όρνια με άσπρα πτερά και κοντά ποδάρια, η οποία έκαμνε πάντοτε τα αυγά της με όλην την τάξιν και ήτο πολύ καθώς πρέπει όρνια. Όταν επήδησε και αυτή εις έν ξύλον διά να κοιτάση, εξύσθη με την μύτην της και της έπεσεν έν μικρόν πτερόν.

— Πάγει και αυτό, είπεν. Όσον μαδούν τα πτερά μου τόσον ευμορφαίνω.

Αυτά τα είπε χωρατά, διότι ήτο πολύ αστεία, αν και πολύ καθώς πρέπει όρνια. Και έπειτα απεκοιμήθη.

Γύρω γύρω ήτο θεοσκότεινα, και οι όρνιαδες εκοιμώντο, η μία κοντά εις την άλλην· αλλ' η γειτόνισσα της αστείας όρνιας δεν εκοιμάτο. Ήκουσε και δεν ήκουσε, δεν ημπούρεσεν όμως να κρατηθή, και είπεν εις την πλαγινήν της:

— Ήκουσες κάτι; Δεν σε λέγω το όνομά της, αλλά μία από ημάς είπεν ότι μαδεί τα πτερά της διά να ευμορφαίνη. Αν ήμουν πετεινός, δεν θα εγύριζα να την ιδώ.

Επάνω από τας όρνιας εκατοικούσεν η κουκουβία με τον άνδρα της και τα παιδιά της. Όλα τα μέλη της οικογενείας αυτής είχαν εξαίρετα αυτιά και ήκουσαν τα λόγια των ορνιθων και εστρεφογύρισαν τα μάτια των, η δε Κυρία κουκουβία ετίναξε τα πτερά της και είπε:

— Μην ακούετε τι λέγουν. Υποθέτω όμως ότι ηκούσατε τας ανοησίας των εκεί κάτω. Μία από τας όρνιας κατήνησεν εις τόσην αναισχυντίαν, ώστε μαδεί τα πτερά της και αφίνει τον πετεινόν να την βλέπη μαδημένην.

— Prenez garde aux enfants, είπεν ο άνδρας της κουκουβίας. Τα παιδιά δεν πρέπει ν' ακούουν αυτά τα πράγματα.

— Πηγαίνω να το ειπώ εις την γειτόνισάν μου, είπεν η κυρία, και επέταξε να εύρη μίαν άλλην κουκουβίαν, πολύ καθώς πρέπει και εκείνην, με την οποίαν είχε σχέσεις.

— Κου κου, εφωναξαν και οι δύο εμπρός εις τον περιστερώνα. Το ηκούσατε περιστέρια; το ηκούσατε ; Κου, κου! μία όρνια εμάδησεν όλα τα πτερά της διά χάριν του πετεινού, θα ψοφήση από το κρύον, αν δεν εψόφησεν έως τώρα.

— Κου, κου! Πού; πού; ηρώτησαν τα περιστέρια.

— Εις τον πλαγινόν ορνιθώνα. Την είδα σχεδόν. Είναι εντροπή και να το διηγείται κανείς, αλλά είναι αληθέστατον!

— Το πιστεύω, το πιστεύω, εφώναζαν όλα τα περιστέρια. Και από τον περιστερώνα ήρχισαν να φωνάζουν, διά ν' ακούσουν οι όρνιαδες εις τον περεκεί ορνιθώνα:

— Ακούσατε! μία, ή μάλιστα δύο όρνιαδες εμάδησαν τα πτερά των διά να είναι διαφορετικά από τας άλλας και διά να τας προτιμήση ο πετεινός. Αλλά την έπαθαν άσχημα, διότι εκρουολόγησαν και εθερμάνθησαν και εψόφησαν και οι δύο!

— Ευπνήσατε! Ξυπνήσατε! έκραξεν ο πετεινός και επήδησεν εις μίαν σανίδα. Τα μάτια του ήσαν ακόμη βαρυμένα από τον ύπνον, αλλ' όμως έκραζε:

— Τρεις όρνιαδες εψόφησαν από αγάπην δι' ένα πετεινόν! Εμάδησαν όλα τα πτερά των! Τρομερόν δυστύχημα! Ας το ακούση η παρεπάνω γειτονιά, ας το μάθη ο κόσμος όλος!

— Ας το μάθη ο κόσμος όλος, επανέλαβαν οι νυκτερίδες.

Οι όρνιαδες εκακάνισαν, οι πετεινοί έκραξαν: Ας το μάθη ο κόσμος όλος, ο κόσμος όλος!

Και η ιστορία εταξειδευσεν από ορνιθώνα εις ορνιθώνα, και τέλος πάντων έφθασε και εκεί από όπου είχε πρωταρχίσει. Εκεί ήλθε λόγος ότι πέντε όρνιαδες εμάδησαν τα πτερά των διά να φανή ποία από τας πέντε ελίγνευσε περισσότερον από αγάπην διά τον πετεινόν, και έπειτα άρχισαν να μαλώνουν και εψόφησαν και οι πέντε, και εντροπιάσθησαν οι οικογένειαι των, και εζημιώθησαν οι κύριοι των.

Και η όρνια, της οποίας το πτερόν είχε πέσει δεν εκατάλαβεν ότι ήτο ιδική της όλη αυτή η ιστορία, και ως καθώς πρέπει όρνια οπού ήτο και αυτή, είπε:

— Σιχαμένοι όρνιαδες ! Το κακόν είναι ότι είναι και άλλαι ωσάν αυτάς ! Δεν πρέπει να σιωπηθή μία τοιαύτη ιστορία, θα βάλω τα δυνατά μου διά να τυπωθεί εις την εφημερίδα και να το μάθη όλος ο κόσμος, και να πάθουν ό,τι τας πρέπει και οι πέντε αυταί όρνιαδες και οι οικογένειαι των!

Και ετυπώθη εις την εφημερίδα, και είναι αληθέστατον ότι έν μικρόν πτερόν ημπορεί να γεννήση πέντε όρνιθας.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΕΒΙΘΙ.

Μίαν φοράν ήτο ένας βασιλεύς και είχεν ένα υιόν, τον οποίον ήθελε να νυμφεύση· αλλά ήθελε διά νύμφην του μίαν αληθινήν βασιλοπούλαν. Τον έστειλε λοιπόν να ταξειδεύση διά να την εύρη, και υπήγεν ο νέος από τόπον εις τόπον, αλλά πούποτε δεν εύρισκεν εκείνο το οποίον εγύρευε. Βασιλοπούλαι ήσαν παντού· άλλο τίποτε! αλλά κάτι τον έδιδε πάντοτε την υποψίαν, ότι δεν ήσαν καθ' εαυτό και αληθινά βασιλοπούλαι. Επέστρεψε λοιπόν εις του πατρός του άπρακτος και λυπημένος, διότι είχε μεγάλην επιθυμίαν να εύρη μίαν αληθινήν βασιλοπούλαν.

Μίαν νύκτα ήτο τρικυμία φοβερά και τρομερά. Αστραπαί, βρονταί, βροχή, χάλαζα, χαλασμός κόσμου! Εκεί ηκούσθη να κτυπούν εις την θύραν του παλατίου, και ο γέρων βασιλεύς υπήγε ν' ανοίξη.

Μία βασιλοπούλα έστεκεν έξω από την θύραν· αλλά η τρικυμία την είχε κάμει άνω κάτω. Τα νερά έτρεχαν από τα φορέματά της και από τα μουσκευμένα μαλλιά της, τα υποδήματά της ήσαν καταλασπωμένα, και ήτο εις κακήν κατάστασιν η πτωχή, αλλ' όμως έλεγε και καλά ότι ήτο αληθινή βασιλοπούλα.

— Θα το ιδούμεν, αν είναι αληθινή βασιλοπούλα, είπε μέσα της η γραία βασίλισσα, και υπήγεν εις το κρεβάτι, το οποίον ητοίμαζαν διά την νέαν, και εσήκωσεν όλα τα στρώματα, και έβαλεν εις τα σανίδια του κρεβατιού έν ρεβίθι, και αφού έστρωσεν απ' επάνω είκοσι στρώματα και είκοσι πουπουλένια παπλώματα, προσκάλεσε την βασιλοπούλαν να κοιμηθή.

Την αυγήν την ηρώτησαν πως εκαλοκοιμήθη.

— Πολύ άσχημα, απεκρίθη η βασιλοπούλα. Δεν έκλεισα μάτι όλην την νύκτα. Δεν ηξεύρω τι είχε το κρεβάτι μου. Όπως και αν εγύριζα εις το στρώμα, μου έμβαινεν εις το σώμα μου ένας σκληρός βώλος. Είμαι όλη μελανή ακόμη!

— Αμέσως τότε εκατάλαβαν ότι ήτο τω όντι αληθινή βασιλοπούλα, αφού μέσα από είκοσι στρώματα και είκοσι παπλώματα την επόνεσε το ρεβίθι. Μόνον μία αληθινή βασιλοπούλα ημπορούσε να είναι τόσο ευαίσθητη!

Λοιπόν την υπάνδρευσαν με τον υιόν του βασιλέως, αφού εκατάλαβαν ότι ήτο αληθινή βασιλοπούλα· το δε ρεβίθι το έβαλαν εις το Μουσείον, όπου θα ευρίσκεται ακόμη, αν δεν το επήρε κανείς απ' εκεί.

Ο ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Μίαν φοράν ήτο έν στράτευμα από είκοσι πέντε μολυβδίνους στρατιώτας. Ήσαν αδελφοί και οι είκοσι πέντε, διότι εγεννήθησαν όλοι από μίαν χουλιάραν. Εκρατούσαν τα τουφέκια των επ' ώμου, και έβλεπαν εμπρός των ορθοκαταίβατοι! Η στολή των ήτο λαμπρά, κόκκινη και πράσινη.

Αι πρώται λέξεις τας οποίας ήκουσαν, όταν εξεσκεπάσθη το κουτί όπου εκοιμώντο, ήσαν: «Στρατιώται μολύβδινοι!» Έν παιδάκι έλεγεν αυτάς τας λέξεις και εκτυπούσε τα χέρια του από ευχαρίστησιν. Του είχαν χαρίσει τους στρατιώτας την ημέραν της εορτής του, και τους έβγαλεν από το κουτί ένα ένα, και τους έστησεν επάνω εις την τράπεζαν.

Όλοι αυτοί οι στρατιώται ήσαν απaráλλακτοι· ένας μόνον είχε γείνει τελευταίος, και δεν επερίσσευεν αρκετόν μετάλλον από την χουλιάραν διά να τελειοποιηθή· ώστε είχεν ο πτωχός έν ποδάρι μόνον. Αλλά εκατόρθωνε να στέκη με το έν ποδάρι του, καθώς οι εικοσιτέσσαρες αδελφοί του με τα δύο των.

Αυτός λοιπόν, ο εικοστός πέμπτος, έγεινε περίφημος, καθώς θα σας διηγηθώ τώρα.

Εις την τράπεζαν επάνω, όπου ήτο ο στρατιώτης αυτός, ήσαν διάφορα άλλα παιγνίδια. Το καλλίτερον όμως από όλα ήτο ένας χάρτινος πύργος. Από τα παράθυρα του εφάινετο μέσα η αυλή. Απ' έξω ήτο ένας μικρός καθρέπτης, ο οποίος εσχημάτιζε λίμνην.

Τριγύρω εις την λίμνην ήσαν στημένα μερικά δένδρα, εις δε την λίμνην μέσα έπλεαν τρεις κύκνοι. Επί του όλου ήτο ωραίον πράγμα ο πύργος αυτός, αλλά το ωραιότερον από όλα ήτο μία νέα κυρία, η οποία έστεκεν εμπρός εις την ανοικτήν θύραν του πύργου. Ήτο κομμένη από χαρτί, και εφορούσεν έν

ωραίον τούλινο φόρεμα με μίαν μεταξωτήν ζώνην γαλάζιαν, και εις την μέσην της ζώνης είχεν έν λαμπρόν τριαντάφυλλον χάρτινον, μεγαλείτερον από την κεφαλήν της. Η νέα αυτή είχεν ανοικτά και τα δύο της χέρια, ωσάν να εχόρευε, το δε έν της ποδάρι το είχε σηκωμένον από οπίσω, αλλά τόσοσν υψηλά, ώστε ο χωλός στρατιώτης δεν ημπορούσε να το ιδή, και ενόμισεν ότι και η νέα είχεν έν μόνου ποδάρι, καθώς αυτός.

— Αυτή θα ήτο καλή διά γυναίκα μου, εσυλλογίζετο· αλλά το κακόν είναι ότι είναι μαθημένη εις τα μεγάλα. Κατοικεί εις τον πύργου, ενώ εγώ κατοικώ εις το κουτί, και με άλλους εικοσιτέσσαρας μαζί! Δεν χωρεί και αυτή εις το κουτί. Αλλά θα πασχίσω να κάμω την γνωριμίαν της.

Και εξηπλώθη μακρύς πλατύς οπίσω από μίαν ταμβακοθήκην, η οποία ήτο επάνω εις την τράπεζαν. Απ' εκεί έβλεπε με την ησυχίαν του την νόστιμην νέαν, η οποία έστεκεν ολονέν εις το έν της ποδάρι, χωρίς να φαίνεται ότι κουράζεται.

Το βράδυ οι άλλοι εικοσιτέσσαρες στρατιώται εκλείσθησαν εις το κουτί των, το δε παιδάκι και όλη η οικογένεια επλαγίασαν να κοιμηθούν. Τότε τα διάφορα παιγνίδια ήρχισαν να κάμνουν επισκέψεις μεταξύ των και να παίζουν και να διασκεδάζουν. Ήθελαν και οι κλεισμένοι στρατιώται να έβγουν από το κουτί των, και προσπάθουν αλλά δεν ημπορούσαν ν' ανασηκώσουν το σκέπασμά του. Τόσος θόρυβος εγένετο, ώστε το κανάρι εξύπνησεν εις το κλουβί του, και ήρχισε να κελαδή και να λαλή στίχους. Μόνου δύο δεν εσάλευαν από την θέσιν των: ο χωλός στρατιώτης, και η χορεύτρια, η οποία εξηκολούθει να στέκη εις την άκραν των δακτύλων του ενός της ποδός και να τεντώνη τα δύο της χέρια· ο δε στρατιώτης είχεν όλην την ώραν τα μάτια του στηλωμένα επάνω της.

Εκεί εσήμαναν μεσάνυκτα, και — μπουμ! το σκέπασμα της ταμβακοθήκης ανοίγει διά μιας! Αλλ' αντί ταμβάκου είχε μέσα ένα μικρόν μαύρου διάβολου. Ήτο παιγνίδι και αυτό, και όχι καθ' εαυτό ταμβακοθήκη.

— Στρατιώτη! εφώναξεν ο μικρός αυτός διάβολος. Γύρευε την δουλειάν σου και μη βλέπης την κοπέλαν !

Ο στρατιώτης εκαμώνετο ότι δεν ακούει.

— Καλά, καλά! αύριον βλέπεις τι θα πάθης, είπεν ο διάβολος.

Την αυγήν εξύπνησεν όλη η οικογένεια, και το παιδάκι, έβαλε τον χωλόν στρατιώτην εις το παράθυρον. Δια μιας το παράθυρον ανοίγεται με βίαν (είτε από τον άνεμον, είτε από τον μικρόν διάβολου της ταμβακοθήκης), και ο στρατιώτης εκρημνίσθη κατακέφαλα εις τον δρόμου από το τρίτου πάτωμα. Τρομερόν πέσιμον! Η περικεφαλαία και το όπλου του εχώθησαν μεταξύ των πετρών του δρόμου, το δε ποδάρι του μόλις εφαινετο.

Το παιδάκι κατέβη με την υπηρέτριαν διά να τον εύρουν, αλλά δεν ημπόρεσαν να τον ανακαλύψουν, μολοντί τον επάτησαν σχεδόν. Αν εφώναξεν ο ανόητος: «Εδώ είμαι!» θα τον εύρισκαν. Αλλ' αυτός ενόμισε χρέος του να μη φωνάξη δυνατά, επειδή ήτο εν στολή.

Έμεινε λοιπόν εις τον δρόμου. Εκεί ήρχισε να ψυχαλίζη· η ψυχάλα έγεινε μετ' ολίγον βροχή ραγδαία. Όταν επέρασεν η βροχή, εβγήκαν έξω τα παιδιά της γειτονίας να παίξουν. Έν από αυτά είδε τον στρατιώτην και τον επήρε, και εφώναξε προς τους συντρόφους του:

— Ελάτε να τον βάλωμεν να ταξειδεύση.

Έκαμαν λοιπόν από μίαν παλαιάν εφημερίδα έν μικρόν πλοιάριον, και έστησαν εις την μέσην του στρατιώτην, και τον έβαλαν εις το αυλάκι. Αι! πως έτρεχε το νερόν, και πως εκατρακυλούσε· διότι είχε βρέξει πολύ. Έτρεχε και το πλοιάριον με τον στρατιώτην, τα δε παιδιά εφώναζαν και εχαίροντο και επηδούσαν.

Το χάρτινον πλοιάριον ανέβαινε και κατέβαινε εις το αυλάκι, και κάποτε εστρεφογύριζε τόσοσν ορμητικά, ώστε έτρεμεν ο στρατιώτης· αλλά δεν το απεδείκνυεν, ούτε ήλλαζεν η φυσιογνωμία του, και εκύτταζεν εμπρός του πάντοτε με το όπλου επ' ώμου.

Έξαφνα εχώθη το πλοιάριον εις την υπόνομον, και ο στρατιώτης ευρέθη εις τα σκοτεινά, επίσης σκοτεινά καθώς όταν ήτο κλεισμένος εις το κουτί του.

Πού να πηγαίνω τώρα; έλεγε μέσα του. Ο μικρός εκείνος διάβολος μου τα εκατάφερεν. Ας είχα εις το πλάγι μου εδώ εκείνην την νέαν του πύργου, και ας ήτο διπλάσιον το σκότος! Δεν θα μ' έμελλε!

Ενώ εσυλλογίζετο αυτά, παρουσιάζεται έξαφνα εμπρός του ένας μεγάλος ποντικός.

— Το διαβατήριόν σου, του λέγει ο ποντικός· δος μου το διαβατήριόν σου!

Ο στρατιώτης δεν απεκρίθη γρυ, αλλ' έσφιγγε το όπλον του και εσιωπούσε. Το πλοιάριον εζηκολούθει να τρέχη εμπρός. Ο δε ποντικός έτρεχε κατόπιν και εφώναζε:

— Πιάσετέ τον, πιάσετέ τον, δεν έχει διαβατήριον! Πιάσετέ τον!

Εν τούτοις το ρεύμα εγίνετο πλέον ορμητικόν· ο στρατιώτης έβλεπεν εμπρός του το φως της ημέρας εις την άκραν της υπονόμου, και ήκουε μίαν μεγάλην ταραχήν, η οποία δεν του ήρχετο διόλου. Εκεί όπου έβλεπε το φως, το νερόν της υπονόμου έπιπτε από υψηλά μέσα εις ένα ποταμόν. Το πλοιάριον επλησίαζεν εις τον κρημνόν ο πτωχός στρατιώτης δεν ημπορούσε να το σταματήσει· επλησίασεν, έφθασεν εις την άκραν, εστρεφογύρισε και εκρημνίσθη! Ο στρατιώτης στεντώθη όσον ημπορούσεν, αλλά ούτε καν έκλεισε το μάτι του. Το πλοιάριον εγέμιζε νερά, και ο στρατιώτης ήτο έως τον λαιμόν εις το νερόν, το χαρτί εμαλάκωνεν ολότελα, το πλοιάριον εβυθίζετο, και επί τέλους δεν εφάινετο πλέον ούτε χαρτί ούτε στρατιώτης.

Τότε ενθυμήθη την χορεύτριαν του πύργου, και εσυλλογίσθη ότι δεν θα την μεταΐδή, και εβόισαν εις τ' αυτιά του οι σίχοι του νανναρίσματος:

\$Νάνι, θα 'λθη η μάνα του
\$Απ' το δαφνοπόταμο
\$Κι από το γλυκό νερό,
\$Να του φέρη λούλουδα,
\$Λούλουδα, τριαντάφυλλα
\$Και μοσχογαρούφαλα.

Ενώ ενθυμείτο όλα αυτά, το χάρτινον πλοιάριον ήνοιξε και έπεσεν ο στρατιώτης εις το νερόν. Αλλά διά μιας, την ιδίαν στιγμήν, τον έχασεν έν μεγάλον ψάρι.

Εκεί δα μέσα ήτο σκότος βαθύ! Πολύ πλέον σκοτεινά από την υπόνομον. Και πόσον στενόχωρα! Εξαπλωμένος εκεί, μέσα εις το ψάρι, ο στρατιώτης εκρατούσε πάντοτε το όπλον του. Το ψάρι επηδούσεν επάνω και κάτω, και έκαμνε ακατάπαυστα διαφόρους κινήσεις. Έξαφνα εσταμάτησε. Ο στρατιώτης δεν ήξευρε τι τρέχει. Και επέρασεν ώρα αρκετή και εσυλλογίζετο πού τάχα να ευρίσκεται. Εκεί διά μιας βλέπει το φως της ημέρας, και ακούει μίαν φωνήν: «Ο μολύβδινος στρατιώτης!»

Εις αυτό το μεταξύ ένας ψαράς είχε πιάσει το ψάρι, και το υπήγεν εις την αγοράν, όπου η μαγειρίσα της οικίας, από την οποίαν είχε κρημνισθή, ηγόρασε το ψάρι, το επήρεν εις το μαγειρείον και το ήνοιξε με το μαχαίρι της. Όταν είδε τον στρατιώτην, τον επήρε και υπήγε να δείξη εις το παιδί της κυρίας της τον περίεργον αυτόν ταξειδιώτην, ο οποίος εβγήκε μέσα από το ψάρι. Το παιδί τον έβαλεν επάνω εις την τράπεζαν.

— Περίεργον! Όχι! Ναι! Τι σύμπτωσις!

Τότε είδεν ο χωλός στρατιώτης ότι ευρίσκετο πάλιν εις την ιδίαν τράπεζαν· αντικρύ του είδε τον πύργον και την ωραίαν χορεύτριαν, η οποία ακόμη έστεκεν εις το έν ποδάρι της, και εσήκωνε το άλλο εις τον αέρα. Ο στρατιώτης εσυγκινήθη. Του ήλθαν τα δάκρυα εις τα μάτια, αλλά τα εκράτησε και δεν έκλαυσε, διότι εσυλλογίσθη ότι δεν ταιριάζει. Εκύτταξε την νέαν, τον είδε και εκείνη, αλλά δεν είπαν λέξιν.

Έξαφνα αρπάζει το παιδάκι τον στρατιώτην και τον πετά μέσα εις την φωτιάν. Δεν είπε διατί του επέταξεν. Ίσως ο διάβολος της ταμβακοθήκης του έδωκεν αυτήν την ιδέαν.

Ο στρατιώτης είδε τότε φως πολύ τριγύρω του, και ησθάνθη τρομεράν ζέστην αλλά δεν ήξευρε καλά καλά αν τον εξέσταινεν η φωτιά, ή η αγάπη του διά την χορεύτριαν. Είχε χάσει τα χρώματά του, είτε από την λύπην του, είτε από την κακοπάθειαν του ταξειδίου. Εκύτταξε πάλιν την χορεύτριαν του εκύτταξε και εκείνη, και αισθάνθη ο δυστυχής ότι λυώνει. Αλλ' ακόμη έσφιγγε το όπλον του.

Εκεί κάπως ήνοιξεν η θύρα και ο άνεμος επήρε την χορεύτριαν από τον πύργον της εμπρός, και την επέταξε μέσα εις την φωτιάν κοντά εις τον στρατιώτην. Το φόρεμά της ήναψε διά μιας, και εκάη όλη αμέσως. Τότε και ο στρατιώτης έλυωσε. Και την αυγήν η υπηρέτρια, όταν επήρε την στάκτην, τον ήυρε μέσα εκεί. Είχε γείνει ένας βώλος, αλλά ωμοιάζεν ωσάν καρδιά το σχήμα του. Από δε την χορεύτριαν δεν εσώθη τίποτε, παρά μόνον το τριαντάφυλλον της, το οποίον είχε μισοκαή και ήτο κατάμαυρον.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ.

Μίαν φοράν ήτο μία δραχμή. Μόλις εγεννήθη εις το νομισματοκοπείον, κάτασπρη και υαλιστή, επήδησε και εφώναξε: «Ζήτω! πηγαίνω να ιδώ τον κόσμον!» Και ήρχισε τα ταξειδία της.

Το παιδάκι την έπαιζεν εις τα τρυφερά και ζεστά χεράκια του· ο φυλάργυρος την έσφιγγεν εις την κρύαν του φούκταν, οι γέροντες την εστρεφογυρίζαν εις τα δάκτυλά των πριν την αποχωρισθούν, και οι νέοι την άφιναν απρόσεκτοι να γλιστρά και να τους φεύγη.

Ένα ολόκληρον χρόνον έμεινεν η δραχμή εις τον τόπον της, εκεί όπου εγεννήθη. Έπειτα εξεκίνησε να ιδή και τα έξω μέρη. Ένας πατριώτης της, ο οποίος έφευγε, την επήρε κατά λάθος εις το πουγγί του. Όταν την είδε ανακατωμένη με τα άλλα ξένα νομίσματα, τα οποία είχε πάρει, είπε:

— Να και μία ιδική μας δραχμή. Ας ταξειδεύση και αυτή μαζί μου, η πτωχή! Και καθώς την έρριψε πάλιν εις το πουγγί, η δραχμή ετινάχθη και εβρόντησεν από την χαράν της. Και έμενεν εκεί με τους ξένους συντρόφους της, οι οποίοι επήγαιναν και ήρχοντο και ήλλαζαν κάθε ημέραν. Αλλά η δραχμή έμενε πάντοτε κρυμμένη εκεί μέσα.

Δι' αρκετόν καιρόν εταξειδευεν η δραχμή, χωρίς όμως να καλογνωρίζη πού ευρίσκετο, αν και της έλεγαν τα άλλα νομίσματα πότε ότι ήσαν Γαλλικά και άλλοτε Ιταλικά. Κάποτε της έλεγαν ότι ευρίσκονται εις την δεινά πόλιν, άλλοτε ότι έφθασαν εις την τάδε επικράτειαν. Αλλά η δραχμή δεν εκαταλάμβανε καθαρά τι τρέχει, διότι δεν έβλεπε και τίποτε.

Μιαν ημέραν το πουγγί έτυχε ν' ανοίξη, και η δραχμή εγλίστρησεν αμέσως προς το άνοιγμα και έσκυψε να ιδή έξω. Τούτο ήτο κακοήθειά της. Αλλά είχε περιέργειαν και την έπαθε, καθώς συχνά την παθαίνουν οι περίεργοι. Σκύπτουσα έπεσεν από το πουγγί εις την τζέπην. Την νύκτα ο κύριός της έβαλε τα φορέματά του έξω από το δωμάτιόν του διά να τα καθαρίση ο υπηρέτης, η δε δραχμή έπεσεν εντροπιασμένη εις το πάτωμα, χωρίς κανείς να την ακούση ή να την ιδή.

Την αυγήν ο ταξειδότης έβαλε τα φορέματά του και ανεχώρησε δι' άλλα μέρη, η δε δραχμή έμεινεν εις το πάτωμα. Επί τέλους την ηύρεν ένας άνθρωπος, ο οποίος την έστειλε, μαζί με άλλα τρία νομίσματα, να πάρη τον αέρα της.

— Τι ευχάριστον πράγμα, έλεγεν η δραχμή, να βλέπη κανείς τον κόσμον, και να παρατηρή νέα πράγματα και νέα πρόσωπα.

Αλλά από τότε ήρχισαν τα παθήματά της. Ιδού πώς εδιηγείτο η ίδια την ιστορίαν της:

— «Δεν είναι καλόν το νόμισμα τούτο, δεν το θέλω» Αι λέξεις αυταί με έσφαζαν, έλεγεν η δραχμή.

Ήξευρα ότι ήμουν δραχμή γνησία και ότι έκαμνα καλόν ήχον όταν μ' εβροντούσαν· βεβαίως όσοι δεν με ήθελαν δεν ήξευραν τι τους γίνεται, ή θα ωμιλούσαν δι' άλλο νόμισμα. Και όμως δι' εμένα ήτο όπου έλεγαν:». Δεν την θέλω, δεν είναι καλή.»

Κάποιος μ' επήρε κατά λάθος και είπε: «Θα την περάσω εις τα σκοτεινά»
Και με επέρασε την νύκτα εις άλλον, ο οποίος την ημέραν με ύβριζε:
«Δεν είναι καλή, έλεγε, Να την ξεφορτωθώ μίαν ώραν αρχύτερα.»

Ήτο γενική κατακραυγή εναντίον μου, και έτρεμα εις τα δάκτυλα τα οποία με εκρατούσαν, οπότε επρόκειτο να περάσω διά νόμισμα του τόπου όπου ευρισκόμην, η πτωχή! Τι δυστυχία, έλεγα· τι μου χρησιμεύει η αξία μου, ο τίτλος μου, αφού δεν έχουν περάσιν; Εις τα μάτια του κόσμου δεν έχει κανείς ειμή όσην αξίαν ο κόσμος του δίδει. Αν εγώ η αθώα αισθάνομαι και υποφέρω τόσα μαρτύρια μόνον και μόνον διότι δεν με θέλουν διά καλήν, τι θα υποφέρη όποιος έχει την συνείδησιν βαρείαν και είναι τω όντι κακός!

Όταν με έβγαζαν έξω, μου έφερε φρίκην η ιδέα ότι θα με κυτάζουν, διότι ήξευρα ότι έμελλαν να με απορρίψουν ωσάν να ήμην κακούργος ή απατεών.

Μιαν φοράν με έδωκαν εις μίαν πτωχήν γραίαν διά ημεροκάματον. Αλλά δεν ημπορούσεν έπειτα να με ξεφορτωθή, διότι κανείς δεν με ήθελε, και η γραία με εσιχαινετο.» Κάποιον πρέπει να γελάσω, έλεγε. Θα την δώσω εις τον ψωμάν· αυτός έχει χρήματα και δεν θα του είναι μεγάλη η ζημία. Έλα όμως οπου δεν είναι σωστόν, ούτε δίκαιον!»

Κ' εγώ ανεστέναζα. Θα βαρύνω, έλεγα, την συνείδησιν αυτής της γυναικός. Μήπως εχάλασα πραγματικώς τώρα εις τα γηράματά μου;

Η γραία με υπήγεν εις τον ψωμάν αλλά ο ψωμάς δεν ήτο απ' εκείνους οι οποίοι απατώνται εύκολα. Με επέταξε και δεν έδωκε ψωμί εις την γραίαν· και εγώ εχολόσκανα, διότι εγινόμην αίτια να δυστυχούν άλλοι, ενώ εις την νεότητά μου ήμην τόσοσ υπερήφανη διά την αξίαν μου.

Η γραία με επήρε πάλιν, με εκύταξε με καλωσύνην, και είπε. Όχι, δεν θα γελάσω κανένα εξ' αιτίας σου. Θα σε τρυπήσω διά να φαίνεσαι ότι είσαι ψεύτικη. Και όμως, ποίος ηξεύρει; ίσως είναι τυχηρόν νόμισμα, θα το τρυπήσω και θα του περάσω έν σχοινάκι, και θα το κρεμάσω εις τον λαιμόν του γειτονοπούλου μου, διά να του φέρη τύχην!

Και με ετρώπησε πραγματικώς. Πώς πονεί το τρύπημα! Αλλά όταν είναι διά καλόν σκοπόν, υποφέρει κανείς πολλά πράγματα.

Μου επέρασεν έν σχοινάκι εις την τρύπαν μου, και με εκρέμασεν εις τον λαιμόν τον μικρόν υιού της γειτόνισσας, ωσάν να ήμην στολίδι και όχι νόμισμα. Το παιδάκι εχαμογέλασε και με εφίλησε, και την ύκτα εκοιμήθηκα επάνω εις τον ζεστόν λαιμόν του.

Την αυγήν η μάνα του παιδιού με επήρεν εις τα δάκτυλά της και με εξέταζεν. Αμέσως εκατάλαβα ότι είχε κακούς σκοπούς. Τω όντι, επήρε το ψαλίδι, έκοψε το σχοινάκι και με επήρε να με περάση εις άλλα χέρια.

Διά ένα χρόνον και μίαν ημέραν εγύριζα η έρημη από χέρι εις χέρι, και από εργαστήρι εις εργαστήρι, παντού υβρισμένη, παντού εντροπιασμένη. Κανείς δεν με ήθελε. Κατήντησα να πιστεύω και εγώ η ίδια ότι δεν αξίζω τίποτε.

Επί τέλους μίαν ημέραν ήλθεν ένας ταξειδιώτης, ένας ξένος, ο οποίος είχε την ευγένειαν να με δεχθή ωσάν να ήμην αληθινόν του τόπου νόμισμα. Όταν όμως ηθέλησε και αυτός να με περάση εις άλλον, του είπαν: "Δεν το θέλομεν είναι ψεύτικον.»

— Μου το έδωκαν διά καλόν, είπεν ο ξένος. Και εκεί όπου με έβλεπε με προσοχήν, ήρχισε να χαμογελά, και είδα εις το πρόσωπόν του μίαν έκφρασιν, την οποίαν εις άλλο πρόσωπον δεν είχα ιδεί ποτέ μου.

— Καλέ, τι είναι τούτο; είπε· είναι δραχμή του τόπου μου αυτή, καλή και γνησία!. Και την ετρώπησαν την πτωχήν και την καταφρονούν! Τι σύμπτωσις! Θα την κρατήσω, να επιστρέψωμεν μαζί εις την πατρίδα.

Εσκίρτησα από την χαράν μου, όταν με είπε καλήν και γνησίαν, και υπεσχέθη να με πάρη εις τον τόπον μου, όπου θα με γνωρίζουν και θα με καλοδέχωνται.

Με ετύλιξεν εις παστρικόν χαρτί, διά να μη ανακατωθώ με τα άλλα νομίσματα, και παραπέσω πάλιν εις τα ξένα. Και όταν ο ξένος ευρίσκετο με άλλους συντοπίτας του έβγαζεν από το χαρτί, και εγύριζα από χέρι εις χέρι, και ήκουα λόγια γλυκά και φιλικά.

Τέλος πάντων επέστρεψα εις την πατρίδα μου, και τα βάσανά μου ετελείωσαν. Ήρχισα πάλιν να χαίρωμαι, διότι κανείς δεν με ύβριζε. Μολονότι είχα την τρύπαν, όλοι με είχαν διά καλήν δραχμήν.

Όσον και αν καταφρονηθή κανείς, θα έλθη ημέρα δικαιοσύνης και ανταποδόσεως!

Αυτά έλεγεν η δραχμή.

Η ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ.

Ήτο μίαν φοράν μία σακκορράφα, και εμφαντάζετο ότι ήτο ωραία. Ήθελε να περνά, διά βελόνη του κεντήματος.

— Προσέχετε, κρατείτε με σφικτά, έλεγεν εις τα δάκτυλα, τα οποία την εκρατούσαν. Μη με αφήσατε να πέσω κατά γης, και έπειτα δεν θα ημπορείτε να με εύρητε. Είμαι τόσον λεπτή!

Αυτά έλεγεν η σακκορράφα εις τα δάκτυλα, τα οποία την εκρατούσαν περασμένην με ράμμα χονδρόν και χωρίς κόμπον εις την άκραν.

Και ετρυπούσαν τα δάκτυλα με την σακκορράφαν το παπούτσι της μαγειρίσσας, το οποίον είχε σκάσει και έπρεπε να ραφθή.

— Αυτή είναι πρόστυχη εργασία, έλεγεν η σακκορράφα. Δεν ημπορώ να τρυπήσω αυτό το δέρμα. Θα σπάσω ! Θα σπάσω !

Και τω όντι έσπασε.

— Δεν το έλεγα; είπεν η σακκορράφα. Είμαι τόσον λεπτή.

Τα δε δάκτυλα είπαν:

— Χωρίς μύτην βελόνη δεν αξίζει. Είναι διά πέταμα.

Αλλ' αντί να την πετάξη, η μαγειρίσσα έσταξε βουλοκέρι εις την άκραν της σπασμένης

σακκορράφας, και έπειτα εκάρφωσε με αυτήν το μανδήλι της εις το στήθος της.

— Λοιπόν, έγεινα καρφίτσα τώρα, είπεν η σακκορράφα. Εγώ το ήξευρα ότι κάτι θα γείνω μίαν ημέραν! Όταν κανείς το έχει μέσα του, θα υπάγη εμπρός, όπως και αν γυρίσουν τα πράματα.

Και εγελούσε μέσα της· αλλά δεν ημπορεί κανείς να καταλάβη πότε γελά μία σακκορράφα. Και από το στήθος της μαγεύρισσας εκύταζεν αριστερά και δεξιά, κορδωμένη και υπερήφανη.

— Του λόγου σου τι είσαι; ηρώτησε την γειτόνισσαν της, την μικράν καρφίτσαν. Είσαι από μάλαγμα; Μου αρέσει η περίεργη κεφαλή σου. Κρίμα μόνον ότι είσαι τόσο μικρά. Αλλά δεν είναι του καθενός να έχη κεφαλήν από βουλοκέρι.

Διά να είπη όμως αυτά η σακκορράφα ετεντώθη τόσο, ώστε εξεκαρφώθη από το μανδήλι και έπεσεν εις τον νεροχύτην, όπου η μαγεύρισσα εξέπλυνε τα πινάκια.

— Και τώρα! είπεν η πτωχή σακκορράφα. Τώρα; Καλόν κατευόδιον! Φθάνει μόνον να μη χαθώ.

Και πραγματικώς εχάθη, και με τα ακάθαρτα νερά κατήντησεν από τον νεροχύτην να ευρεθή εις το αυλάκι του δρόμου.

— Είμαι παραπολύ καλή διά τον κόσμον, έλεγεν. Αλλ εγώ ηξεύρω τι αξίζω, και ποια είμαι, και ας ευρίσκωμαι εις το αυλάκι.

Δεν έχασε τω όντι μήτε την αξιοπρέπειαν μήτε την ευθυμίαν της. Και έβλεπε λογής λογής πράγματα να τρέχουν απ' επάνω της εις το αυλάκι: άχυρα και ξυλάκια και κομμάτια παλαιών εφημερίδων.

— Πώς τρέχουν, έλεγεν η σακκορράφα. Και ούτε τους περνά από τον νουν ότι εγώ είμαι εδώ κάτω! Να, τώρα περνά έν ξυλάκι, και άλλο δεν συλλογίζεται παρά τον εαυτόν του, και δεν εντρέπεται! Ιδού και έν άχυρον τώρα. Πώς στρεφογυρίζει! Αι! έχε τον νουν σου να μη σκαλώσης εις καμμίαν πέτραν. Να και έν κουρελάκι από μίαν εφημερίδα. Αι ανοησίαί όσαι ήσαν τυπωμένοι επάνω του ελησμονήθησαν προ καιρόν, και όμως θαρρεί ότι κάτι είναι και αυτό! Εγώ δε κάθημαι εδώ ήσυχη και ταπεινή. Αλλά ηξεύρω το τι είμαι και τι αξίζω!

Μίαν ημέραν έπεσε πλησίον της εν κομμάτι υαλίνου ποτηριού σπασμένον· αλλά η σακκορράφα το είδε να λάμψη και ν' αστράπτη, ώστε το έλαβεν εις υπόληψιν και έπασεν ομιλίαν μαζή του.

— Εγώ είμαι καρφίτσα, είπε. Του λόγου σου θα είσαι διαμάντι;

— Μάλιστα, δηλαδή από την ιδίαν οικογένειαν. Και ενόμιζαν και τα δύο ότι έκαμαν γνωριμίαν με σημαντικόν υποκείμενον, και ήρχισαν να ομιλούν διά τον άλλον κόσμον, και να λέγουν πόσον φαντασμένος και εξιππασμένος είναι ο δείνας και ο τάδες.

— Έζησα εις το κουτί μιας κυρίας, η οποία ήτο μαγεύρισσα, έλεγεν η σακκορράφα. Η κυρία αυτή είχε πέντε δάκτυλα εις κάθε χέρι. Τα δάκτυλα αυτά δεν τα είχε παρά μόνον διά να με βάζη και να μ' εβγάζη από το κουτί μου. Ποτέ μου δεν είδα δάκτυλα πλέον φαντασμένα!

— Ήσαν από γένος; ηρώτησε το υαλί.

— Όχι βέβαια! απεκρίθη η σακκορράφα. Αλλά σου είχαν μίαν υπερηφάνειαν! Ήσαν από πέντε εις κάθε χέρι, και τα πέντε ενωμένα, αλλά το καθέν διαφορετικού αναστήματος, και το καθέν με την ανοησίαν του. Το πλέον κοντόν και χονδρόν έστεκε ολίγον παράμερα από τα άλλα· είχε μόνον μίαν κλειδώσιν και δεν ήξευρε να διπλωθή παρά μίαν μόνην φοράν, και όμως έλεγεν ότι αν λείψη από ένα άνδρα, δεν αξίζει πλέον ο άνδρας εκείνος διά τον πόλεμον. Όταν εκομπορρημονούσεν ωμιλούσεν Ελληνικά, και έλεγεν ότι ονομάζεται Α ν τ ί χ ε ι ρ. Το κατοπινόν δάκτυλον εχώνετο εις τα γλυκά και εις τα ξυνά, ωδηγούσε το κονδύλι όταν έγγραφεν, έδειχνε κάθε τι χωρίς να εντρέπεται, και εκαυχάτο ότι το λέγουν δείκτην. Αλλά τα άλλα δάκτυλα τον ονόμαζαν μεταξύ των λιχανόν, το οποίον σημαίνει ότι γλύφει ό,τι εύρει, και το εκαταφρονούσαν επειδή το εζήλευαν. Το τρίτον στο μακρύ μακρύ και υπερηφανεύετο διά το ανάστημά του. Το τέταρτον εστολιζετο με μίαν χρυσήν ζώνην, το δε τελευταίον ήτο μικρότερον από τα άλλα και δεν ήξευρε να κάμη τίποτε. Και τα πέντε δε άλλο δεν έκαμναν παρά να καυχώνται διά τα προτερήματά των τόσο, ώστε τα εσιχάθηκα και τα πέντε, και έφυγα, και ευρίσκομαι εδώ όπου με βλέπεις.

Εκεί ήλθεν έξαφνα πολύ νερόν εις το αυλάκι και επλημμύρισε, και το ρεύμα επήρε το υαλί.

— Πάγει και αυτό, είπεν η σακκορράφα. Αλλ' εγώ δεν σαλεύω απ' εδώ. Είμαι πολύ λεπτή· αυτό δα είναι το προτέρημά μου και το καύχημά μου!

Και εκάθητο εκεί υπερήφανα, και εσυλλογίζετο τα μεγαλεία της.

— Αν μ' έλεγε κανείς ότι εγεννήθηκα από μίαν ακτίνα του ηλίου δεν θα μ' εφαινετο παράξενον. Είμαι τόσο λεπτή! Και μα την αλήθειαν, νομίζω ότι αι ακτίνες του ηλίου με αναζητούν πάντοτε εδώ κάτω. Είμαι τόσο λεπτή, ώστε μήτε η μητέρα μου δεν ημπορεί να με διακρίνη!

Μίαν ημέραν δύο παιδιά του δρόμου ήλθαν και εσκάλιζαν εις το αυλάκι, όπου εύρισκαν πότε καρφία, πότε κανέν χάλκινον νόμισμα.

— Ωχ! εφώναξε το έν παιδί, διότι η σακκορράφα του εκέντησε το δάκτυλον. Να μία σπασμένη βελόνη.

— Με συμπάθειον, είπεν η σακκορράφα. Είμαι καρφίτσα!

Αλλά δεν την ήκουσαν τα παιδιά. Της είχε πέσει το βουλοκέρι, το δε χρώμα της είχε γείνει κατάμαυρον αλλά εξηκολούθει να υπερηφανεύηται διά τα προτερήματά της.

— Να έν αυγόν σπασμένον, εφώναξε το άλλο παιδί. Ας την βάλωμεν μέσα!

— Οι τοίχοι κάτασπροι και εγώ μέσα μαύρη. Αυτό μου έρχεται, είπεν η σακκορράφα. Θα φαντάζω καλά μέσα εις το αυγόν!

Εκεί διά μιας το παιδί πατεί το αυγόν, και κρακ το σπάνει!

— Αλλοίμονον! εφώναξεν η σακκορράφα. Τι ήτο τούτο; Θα κακοπάθω!

Αλλά δεν έπαθε τίποτε. Έπεσε μόνον από το αυγόν και εστρώθη κατά γης, και ίσως ακόμη ευρίσκεται εκεί όπου είχε πέσει.

ΟΙ ΔΥΩ ΚΛΩΣΟΙ.

Δύο χωρικοί συνονόματοι εκατοικούσαν ένα καιρόν εις το ίδιον χωρίον. Το όνομα και των δύο ήτο Κ λ ω σ ο ς. Αλλά ο ένας είχε τέσσαρα άλογα, ο δε άλλος έν και μόνον.

Διά να τους διακρίνουν λοιπόν οι άλλοι χωρικοί, εκείνον ο οποίος είχε τα τέσσαρα άλογα του έλεγαν «ο μεγάλος Κλώσος», και εκείνον ο οποίος είχε το έν «ο μικρός Κλώσος.»

Τώρα θα σας είπω τι συνέβη εις αυτούς τους δύο Κλώσους. Αλλά πρέπει να σας αναφέρω ότι εις του τόπον των οργώνουν την γην με άλογα και όχι με βώδια.

Λοιπόν, τας έξ ημέρας της εβδομάδος ο μικρός Κλώσος ήτο συμφωνημένος να οργώνη τα χωράφια του μεγάλου Κλώσου, και να του δανείζη και το ιδικόν του άλογον. Την δε κυριακήν ο μεγάλος Κλώσος με τα τέσσαρα του άλογα εβοηθούσε τον μικρόν εις το όργωμά του.

Αι! πώς εκέντρωνε τότε και τα πέντε ο μικρός Κλώσος· διότι την Κυριακήν ήτο ωσάν να τα είχαν ιδικά του και τα πέντε. Ο ήλιος έκαιε, εσήμαινεν η εκκλησία, οι χωρικοί φορεμένοι τα καλά των επήγαιναν να λειτουργηθούν, και πηγαίνοντες έβλεπαν τον μικρόν Κλώσον να οργώνη με τα πέντε άλογα. Εκείνος δε ήτο καταχαρούμενος, και ωδηγούσε τα άλογα και εφώναζε: «Εμπρός και τα πέντε μου!»

— Τι φωνάζεις και τα πέντε μου; του έλεγεν ο μεγάλος Κλώσος. Το έν μόνον είναι ιδικόν σου.

Αλλά μετ' ολίγον ο μικρός Κλώσος ελησμονούσεν ότι δεν έπρεπε να το λέγη, και εφώναζε. «Εμπρός όλα μου τ' άλογα!»

— Να μη σ' ακούσω να το ειπής άλλοτε, εφώναξε θυμωμένος ο μεγάλος Κλώσος, διότι θα με κάμης να κτυπήσω το άλογόν σου κατακέφαλα, να το σκοτώσω, να μη το έχης μήτε αυτό!

Δεν το μεταλέγω, είπε ταπεινά ο μικρός Κλώσος.

Αλλά μετ' ολίγον, όταν επέστρεφαν από την εκκλησίαν οι χωρικοί και τους εκαλημέριζαν, ο μικρός Κλώσος έλεγε με τον νουν του: Τι να λέγουν οι χωρικοί όπου έχω πέντε άλογα και οργώνω.

Και ενθουσιάσθη και εφώναξε πάλιν: «Οι, και τα πέντε μου!»

— Να σου δείξω εγώ και τα πέντε σου, λέγει ο μεγάλος Κλώσος. Και πέρνει ένα πέλεκυν, και κτυπά κατακέφαλα το άλογον του μικρού Κλώσου, και το ρίπτει κατά γης σκοτωμένον.

Αλλοίμονον! είπεν ο μικρός Κλώσος. Τώρα δεν έχω άλογον! και ήρχισε να κλαίη.

Έπειτα έγδαρε το άλογον, και αφού εστέγνωσε το δέρμα του εις τον ήλιον, το έβαλεν εις ένα σάκκον, εκρέμασε τον σάκκον εις την ράχιν του, και εκίνησε διά την πόλιν να πωλήση το δέρμα.

Η πόλις ήτο μακράν, ο δε δρόμος επερνούσε από έν σκοτεινόν δάσος, και ο καιρός εχάλασεν ενώ επήγαινε, ώστε έχασε τον δρόμον του ο μικρός Κλώσος, και έως να τον εύρη πάλιν, ενύκτωσε, και δεν επρόφθαινε πλέον ούτε εις την πόλιν να υπάγη, ούτε εις το χωρίον να επιστρέψη.

Εκεί, κοντά εις τον δρόμον του παρετήρησε και είδε την κατοικίαν ενός γεωργού. Τα παράθυρα ήσαν κλειστά απ' έξω, αλλά επάνω από τα παραθυρόφυλλα εφάινετο φως.

— Ίσως με αφήσουν να ξενυκτήσω εδώ, είπεν ο μικρός Κλώσος, και υπήγε και εκτύπησεν εις την θύραν του γεωργού.

Η νοικοκυρά ήλθε και του ήνοιξε, αλλά άμα ήκουσε τι ζητεί, του είπε να πηγαίνη εις το καλόν, διότι ο άνδρας της ήτο έξω και δεν ήθελε να δεχθή ξένον άνθρωπον, και του έκλεισε την θύραν.

Εκεί απ' έξω ήτο μία στοίβα χόρτου, και μεταξύ της στοίβας και της οικίας ήτο έν μικρόν κτίριον καλαμοσκεπασμένον.

— Θα κοιμηθώ εκεί εις την σκέπην, είπεν ο μικρός Κλώσος. Δεν πιστεύω να καταίβη ο πελαργός να μου δαγκάση την νύκτα το πόδι^ διότι παρετήρησεν ότι ένας πελαργός είχεν εκεί παρεπάνω την φωλεάν τον.

Ανέβη λοιπόν ο μικρός Κλώσος εις την σκέπην του κτιρίου, και εβολεύθη όπως καλλίτερα ημπορούσε διά να κοιμηθή.

Αλλά απ' εκεί επάνω ημπορούσε να βλέπη τι εγίνετο μέσα εις την οικίαν, διότι τα παραθυρόφυλλα δεν εσκέπαζαν τα παράθυρα έως επάνω.

Είδε λοιπόν μίαν μεγάλην τράπεζαν στρωμένην, και επάνω εις την τράπεζαν κρασί και κρέας ψητόν και έν μεγάλον ψάρι. Εκάθητο δε εις την τράπεζαν η γυναίκα του γεωργού και ένας καλόγηρος· η νοικοκυρά έχυνε κρασί εις το ποτήρι του καλογήρου, εκείνος δε άπλωνε το πηρούνι του εις το ψάρι, και εφάινετο ότι το νοστιμεύεται.

— Αχ, να είχα και εγώ κομμάτι, είπε μέσα του ο μικρός Κλώσος, και έσκυψε διά να βλέπη καλλίτερα, και είδε παρέκει μίαν ωραίαν πήτην.

— Ψυχή μου! Τι ωραίον συμπόσιον!

Εκεί ήκουσε τον ποδόκτυπον ενός αλόγου. Ήτο ο γεωργός, ο οποίος επέστρεφεν. Αυτός ήτο αξιόλογος άνθρωπος, αλλά είχε την αδυναμίαν να μη ημπορή να ιδη καλόγηρον. Άμα έβλεπε καλόγηρον εγίνετο άλλος εξ άλλου. Διά τούτο λοιπόν ο καλόγηρος υπήγε να ιδή την γυναίκα του ενώ αυτός έλλειπεν· εκείνη δε του έστρωσε να φάγη ό,τι καλλίτερον είχεν.

Αλλά όταν ήκουσαν τον ποδόκτυπον του αλόγου, παρεζαλίσθησαν και οι δύο, και η κυρά παρεκάλεσε τον καλόγηρον να κρυφθή μέσα εις έν μεγάλον κιβώτιον, ο δε καλόγηρος εχώθη μέσα, διότι εγνώριζεν ότι ο γεωργός δεν ημπορούσε να τον υποφέρει, και εφοβείτο. Το φαγητόν και το κρασί τα έκρυψε βιαστικά μέσα εις τον φούρνον, διότι αν ο άνδρας της τα έβλεπε, θα την ερωτούσε τι τρέχει.

Ο μικρός Κλώσος τα είδεν όλα αυτά, και ελυπήθη διά το κρύψιμον των φαγητών και ανεστέναξε. Ο γεωργός ήκουσε τον αναστεναγμόν του και εφώναξε:

— Ποίος είναι εκεί επάνω; Και είδε τον μικρόν Κλώσον.

— Τι θέλεις εκεί; Έλα κάτω!

Ο μικρός Κλώσος του είπε ποίος ήτο, και πώς έχασε τον δρόμον του, και τον παρεκάλεσε να του αφήση να ξενυκτήση εις την οικίαν του.

— Και βέβαια, του απεκρίθη ο γεωργός· αλλά πρώτα να φάγωμεν τίποτε.

Η γυναίκα τους εδέχθη πολύ καλά, και τους έστρωσε την τράπεζαν, και τους έδωκε ψωμί και τυρί. Ο άνδρας της επεινούσε και έτρωγε με όρεξιν. Αλλά του μικρού Κλώσου ο νους ήτο εις το ψητόν και το ψάρι και το κρασί, τα οποία ήσαν κρυμμένα εις τον φούρνον. Εμπρός του, κάτω από την τράπεζαν, έβαλε τον σάκκον με το δέρμα· επειδή δε το ψωμί και το τυρί δεν του ήρεσαν, επατούσε από το κακόν του τον σάκκον, και το δέρμα έτριζε μέσα.

— Τι έχεις μέσα εις τον σάκκον σου; ηρώτησεν ο γεωργός.

— Έχω μίαν μάγισσαν, απεκρίθη ο μικρός Κλώσος· και μου λέγει να μη τρώγωμεν ψωμί και τυρί, και

ότι αυτή μας γεμίζει τον φούρνον με ψητόν και με ψάρι και με πήταν.

— Τι με λέγεις! εφώναξεν ο γεωργός, και τρέχει εις τον φούρνον, τον ανοίγει, και βρίσκει όλα τα καλά φαγητά όσα είχε κρύψει η γυναίκα του. Αλλ' αυτός επίστευεν ότι ήσαν μάγια. Εκείνη δεν ετόλμησε να είπη λέξιν, αλλά έβαλεν εις την τράπεζαν επάνω τα φαγητά, οι δε δύο άνδρες έτρωγαν με όρεξιν.

Αφού έφαγαν κάμποσον, ο μικρός Κλώσος επάτησε páλιν τον σάκκον και το δέρμα έτριξε.

— Τι σου λέγει τώρα; τον ηρώτησεν ο γεωργός.

— Λέγει ότι, αν θέλωμεν κρασί, θα το εύρης εις την γωνίαν οπίσω από τον φούρνον.

Η πτωχή γυναίκα ηναγκάσθη να τους φέρη και το κρυμμένον κρασί της, ο δε γεωργός έπιε καλά και ευθύμησε, και ήθελε να ίδη τι δαίμονα είχε μέσα εις τον σάκκον του ο μικρός Κλώσος.

— Ημπορεί η μάγισσά σου να μας φέρη εδώ τον διάβολον; ηρώτησεν. Ήθελα να τον έβλεπα τώρα όπου είμαι εις καλήν διάθεσιν.

— Βέβαια, απεκρίθη ο μικρός Κλώσος. Η μάγισσά μου κάμνει ό,τι και αν επιθυμήσω. Δεν είναι αλήθεια;

Και επάτησε τον σάκκον διά να τρίξη το δέρμα.

— Μου λέγει ναι! Αλλά είναι άσχημος ο διάβολος και καλλίτερα να μη τον ίδης.

— Ω! δεν φοβούμαι· ωσάν τι να ομοιάζη;

— Θα είναι απaráλλακτος καλόγηρος.

— Α! είπεν ο γεωργός· αυτό δεν μου έρχεται· δεν ημπορώ να ίδω καλόγηρον· αλλά ας είναι! αφού ηξεύρω ότι είναι ο διάβολος, θα τον ίδω, αλλά μόνον να μη με πλησιάση.

— Α! Να ερωτήσω την μάγισσαν, είπεν ο μικρός Κλώσος· και επάτησε τον σάκκον, και έσκυψε τάχα ν' ακούση τι λέγει.

— Τι λέγει;

— Λέγει ότι, αν ανοίξης εκείνο το μεγάλον κιβώτιον, θα εύρης μέσα τον διάβολον κουβαριασμένον· αλλά να κρατής καλά το σκέπασμα του κιβωτίου, διά να μη ξεφύγη ο διάβολος.

— Έλα να με βοηθήσης, είπεν ο γεωργός. Και υπήγε προς το κιβώτιον, όπου η γυναίκα του είχε κρυμμένον τον καλόγηρον, ο οποίος εκάθητο εκεί μέσα σφιγμένος και κατατρομασμένος· ο γεωργός ηνοιξεν ολίγον το σκέπασμα και είδε.

— Ω! εφώναξε, και επήδησεν οπίσω. Τον είδα! Τρομερόν πράγμα!

Κατόπιν εκάθισαν páλιν εις την τράπεζαν και έπιαν κρασί.

— Να με πωλήσης την μάγισσαν, είπεν ο γεωργός. Σου δίδω όσα και αν θέλης. Σου δίδω έν κοιλόν χρήματα τώρα αμέσως.

— Δεν ημπορώ, απεκρίθη ο μικρός Κλώσος, βλέπεις πόσον μου χρησιμεύει.

— Ω! δος μου την, σε παρακαλώ, έλεγεν ο άλλος, και επέμενε να την αγοράση.

— Καλά, είπεν επί τέλους ο μικρός Κλώσος, αφού είχες την καλωσύνην να με φιλοξενήσης, πάρε την δι' έν κοιλόν χρήματα, αλλά να μου γεμίσης το κοιλόν τώρα αμέσως.

— Αμέσως, είπεν ο γεωργός, αλλά με την συμφωνίαν να πάρης μαζί σου εκείνο το κιβώτιον. Δεν θέλω να το έχω εδώ. Ποίος ηξεύρει; ημπορεί να είναι ακόμη μέσα ο διάβολος.

Ο μικρός Κλώσος έδωκεν εις τον γεωργόν τον σάκκον με το δέρμα, και επήρε εν κοιλόν γεμάτον έως επάνω με χρήματα. Ο δε γεωργός του εδάνεισεν έν αμαξάκι διά να μεταφέρη το κοιλόν και το κιβώτιον με τον διάβολον.

Ο μικρός Κλώσος τον απεχαιρέτησε και έφυγεν.

Εις την άλλην άκραν του δάσουσ ήτο ένας βαθύς ποταμός. Το ρεύμα του έτρεχε με τόσην βίαν, ώστε εζαλίζετο κανείς να το βλέπη. Μία ωραία γέφυρα ήτο επί του ποταμού. Εις την μέσην της γέφυρας ο μικρός Κλώσος εσταμάτησε και είπε δυνατά διά να τον ακούση ο καλόγηρος.

— Τι να το κάμω το κιβώτιον αυτό; Είναι βαρύ ωσάν να ήτο γεμάτον από πέτρας. Θα κουρασθώ να το σύρω ακόμη. Θα το ρίψω εις τον ποταμόν. Αν το ρεύμα μου το φέρη, καλά. Αν βουλήση, υπομονή!

Και με το έν του χέρι έσυρε το κιβώτιον, διά να το ρίψη τάχα εις τον ποταμόν.

— Μη, μη! εφώναξεν ο καλόγηρος, άφες με να έβγω!

— Α! είπεν ο μικρός Κλώσος, και έκαμε τον φοβισμένον. Μέσα είναι ακόμη ο διάβολος! Να τον ρίψω εις τον ποταμόν αμέσως, να τον πνίξω!

— Όχι, όχι! σου δίδω έν κοιλόν γεμάτον χρήματα, αν με αφήσης να έβγω.

— Τότε αλλάζει το πράγμα, είπεν ο μικρός Κλώσος, και ήνοιξε το κιβώτιον.

Ο καλόγηρος επήδησεν έξω, έσπρωξε το κιβώτιον και το έρριπεν εις τον ποταμόν, και υπήγε με τον μικρόν Κλώσον εις το κελλί του, και του έδωκεν έν κοιλόν χρήματα.

Όταν ο μικρός Κλώσος επέστρεπεν εις το χωρίον του, εκένωσε τα δύο του κοιλά, και έκαμεν ένα μεγάλον σωρόν από τα χρήματά του επάνω εις το πάτωμα της καλύβης του.

— Καλά το επώλησα το άλογόν μου, είπεν. Ο μεγάλος Κλώσος θα σκάση από το κακόν του, όταν μάθη τα κέρδη μου. Αλλά δεν θα του τα δείξω διά μιας.

Έστειλε λοιπόν εις τον μεγάλον Κλώσον έν παιδί, και του εζήτησεν έν κοιλόν δανεικόν διά να μετρήση κάτι.

— Τι το θέλει; εσυλλογίζετο ο μεγάλος Κλώσος. Και εσοφίσθη ν' αλείψη με πίσσαν τον πάτον του κοιλού διά να κολλήση μέσα ολίγον από ό,τι είχε να μετρήση ο μικρός Κλώσος. Και τω όντι, όταν έλαβεν οπίσω το κοιλόν, ήυρε κολλημένα εις τον πάτον τρία αργυρά νομίσματα.

— Τι είναι τούτο! εξεφώνησε, και έτρεξεν αμέσως εις του μικρού Κλώσου.

— Πού τα ήυρες τόσα χρήματα;

— Επώλησα χθες το δέρμα του αλόγου μου.

— Καλά σου το επλήρωσαν, είπεν ο μεγάλος Κλώσος, και αμέσως τρέχει οπίσω, αρπάζει τον πέλεκύν του και σκοτόνει και τα τέσσαρά του άλογα. Έπειτα τα έγδαρε και υπήγε με τα δέρματά των εις την πόλιν, και εφώναζεν εις τους δρόμους: Δέρματα! δέρματα! ποίος αγοράζει δέρματα!

Οι υποδηματοποιοί και οι βυρσοδέψαι έτρεχαν κατόπιν του και ερωτούσαν πόσα θέλει.

— Έν κοιλόν χρήματα το καθέν, απεκρίνετο εκείνος.

— Τρελός είσαι; του έλεγαν. Μη θαρρείς ότι έχομεν τα χρήματα με το κοιλόν;

Αλλ' εκείνος εφώναζε: «Δέρματα! δέρματα!» και απεκρίνετο τα ίδια εις όσους τον ερωτούσαν, πόσον τα πωλεί.

— Μας περιπαίξει, ήρχισαν τότε να λέγουν οι αγορασταί· και ήρχισαν να τον κηρυγούν και να τον κτυπούν, οι υποδηματοποιοί με τα λωρία των και οι βυρσοδέψαι με τας ποδιάς των, και διά να τον περιπαίξουν του εφώναζαν: «Δέρματα! Να σου καμωμένε ημείς το δέρμα σου καθώς σου πρέπει! Έξω από την πόλιν παλιάνθρωπε!»

Και έφευγεν ο μεγάλος Κλώσος κακήν κακώς, καταδαρμένος και πονεμένος.

— Θα μου το πλήρωση ο μικρός Κλώσος, έλεγεν ενώ επέστρεφε. Θα τον σκοτώσω!

Εκείνην την ημέραν είχεν αποθάνει η νόνα του μικρού Κλώσου. Ήτο κακή και ανάποδη γραία, αλλ' ο εγγονός της την ελυπήθη, την έβαλεν εις το κρεβάτι του, και την εσκέπασε ζεστά ζεστά με την ελπίδα ίσως την ζωντανεύση. Εκεί την άφησεν όλην την νύκτα, αυτός δε εκάθισε να κοιμηθή εις μίαν καθέκλαν. Ενώ εκάθητο λοιπόν την νύκτα, βλέπει έξαφνα τον μεγάλον Κλώσον και ανοίγει σιγά σιγά την θύραν, με τον πέλεκύν του εις το χέρι· έπειτα προχωρεί προς το κρεβάτι, και κτυπά κατακέφαλα την αποθαμένην γραίαν με τον πέλεκυν.

— Άλλην μίαν φοράν, λέγει, δεν με κάμνεις μασκαράν. Και έφυγε με την ιδέαν ότι εσκοτώσε τον μικρόν Κλώσον.

— Τι κακός άνθρωπος! είπεν ο μικρός Κλώσος. Ήθελε να με σκοτώση. Καλά όπου ήτο αποθαμένη η νόνα μου. Αλλέως θα την είχε σκοτωμένην.

Και τότε του ήλθε να ενδύση την νόναν του τα καλλίτερα της φορέματα. Έπειτα εζήτησε δανεικόν το άλογον του γείτονός του, το έζευξεν εις έν κάρου, εστήλωσε μέσα εις το κάρου την νόναν του καθιστήν, ανέβη και αυτός επάνω, και επήρε τον δρόμον του δάσους.

Προς τα εξημερώματα έφθασεν εμπρός εις έν ξενοδοχείον. Ο ξενοδόχος ήτο καλός άνθρωπος, αλλά θερμοαίματος και θυμώδης.

— Πολλά τα έτη σας, είπε προς τον μικρόν Κλώσου. Κάτι ενωρίς έβαλες σήμεραν τα Κυριακάτικα σου;

— Πηγαίνω την νόναν μου εις την πόλιν, απεκρίθη εκείνος. Την άφησα εις το κάρου δεν ημπορώ να την φέρω μέσα, και σε παρακαλώ πολύ, πήγαινε της έν ποτήρι νερόν. Αλλά φώναζε της δυνατά, διότι είναι θεόκωφη!

— Μετά χαράς, είπεν ο ξενοδόχος, και υπήγε με το ποτήρι εις την γραίαν, η οποία ήτο στυλωμένη εις το κάρου.

— Ο εγγονός σου μου είπε να σου φέρω νερόν, εφώναξεν ο ξενοδόχος. Η αποθαμένη γραία ούτε απεκρίθη, ούτε εκινήθη.

— Δεν ακούεις; εφώναξεν ο ξενοδόχος με όλην του την δύναμιν. Ο εγγονός σου σου στέλλει το ποτήρι τούτο!

Εφώναξε και πάλιν, αλλά απόκρισιν δεν έλαβε, και επί τέλους τον επήρεν ο θυμός, και πετά το ποτήρι εις την κεφαλήν της γραίας, η οποία έπεσεν αμέσως ανάσκελα, μουσκεμένην από το νερόν.

— Μωρέ! εφώναξεν ο μικρός Κλώσος από την θύραν του ξενοδοχείου. Μου εσκοτώσες την νόναν μου. Και αρπάζει τον ξενοδόχον απο τον λαιμόν.

— Ιδέ, της ετρύπησες το μέτωπον.

— Ω τι δυστυχία! έλεγεν ο ξενοδόχος, και εκτυπούσε τα χέρια του. Μ' επήρεν ο θυμός! Αγαπητέ μου Κλώσε, δι' όνομα θεού! μη με καταδώσης, και σου δίδω έν κοιλόν χρήματα, και σου θάπτω την νόναν σου με όλην την παράταξιν, ωσάν νη ήμην εγώ εγγονός της.

Ο μικρός Κλώσος λοιπόν εκέρδισε και άλλο κοιλόν χρήματα, ο δε ξενοδόχος του έθαψε την νόναν του καθώς υπεσχέθη.

Όταν επέστρεψεν εις το χωρίον, έστειλε πάλιν το παιδί να δανεισθή το κοιλόν του μεγάλου Κλώσου.

— Τι σημαίνει τούτο; είπεν ο μεγάλος Κλώσος. Μήπως δεν τον εσκοτώσα; Ας υπάγω μόνος μου να ίδω τι τρέχει.

Και υπήγεν ο ίδιος με το κοιλόν του.

— Πού τα ηύρες πάλιν αυτά τα χρήματα, ηρώτησε.

— Δεν εσκοτώσες εμένα, αλλά την νόναν μου, του απεκρίθη ο μικρός Κλώσος. Και την επώλησα και μου έδωκαν αυτά τα χρήματα.

— Καλά σου την επλήρωσαν, είπεν ο μεγάλος Κλώσος, και υπήγεν οπίσω, επήρε τον πέλεκύν του και εσκοτώσεν αμέσως την νόναν του, την έβαλεν εις μίαν άμαξαν και υπήγεν εις την πόλιν, και ηύρεν ένα φαρμακοπώλην, και τον ηρώτησεν αν θέλη ν' αγοράση μίαν γραίαν αποθαμένην.

— Πού την ηύρες; ηρώτησεν ο φαρμακοπώλης.

— Είναι η νόνα μου. Την εσκοτώσα διά να την πωλήσω.

— Κύριε ελέησον! εφώναξεν ο φαρμακοπώλης, Τρελός είσαι; Μη τα λέγεις αυτά, διά να μη σε σκοτώσουν και εσένα! Και ήρχισε να του λέγη ότι ήτο κακός άνθρωπος, και ότι έπρεπε να τιμωρηθή. Ο δε μεγάλος Κλώσος τόσον ετρόμαξεν, ώστε έτρεξεν έξω από το φαρμακοπωλείον, επήδησεν εις την άμαξαν εμάστιξε τα άλογα και έφυγε. Ο δε φαρμακοπώλης τον επήρε διά τρελόν τω όντι, και τον άφησε να φύγη.

— Θα μου το πληρώσης, έλεγεν ο μεγάλος Κλώσος, όταν επλησίαζεν εις το χωρίον, θα μου το πληρώσης, μικρέ Κλώσε!

Και άμα έφθασεν, επήρε τον μεγαλείτερον σάκκον όπου ηύρε, και υπήγεν εις του μικρού Κλώσου και του λέγει:

— Με εγέλασες πάλιν. Την πρώτην φοράν με έκαμες και εσκοτώσα τα άλογά μου, τώρα την νόναν

μου! Αλλά δεν με γελάς άλλην φοράν.

Και ήρπασεν τον μικρόν Κλώσον από την μέσην, τον έχωσεν εις τον σάκκον, έβαλε τον σάκκον εις την ράχιν του και του είπε. — Τώρα πηγαίνω να σε πνίξω.

Έως να φθάση εις τον ποταμόν είχε πολύν δρόμον να κάμη, και ο μικρός Κλώσος ήτο βαρύς. Εκεί όπου επήγαινε, επέρασεν από μίαν εκκλησίαν, εις την οποίαν έψαλλαν. Ο μεγάλος Κλώσος άφησε τον σάκκον εις την θύραν της εκκλησίας, και υπήγε μέσα. Ο δε μικρός Κλώσος ανεστέναζε και εγύριζεν απ' εδώ και απ' εκεί, αλλά δεν ημπορούσε να λύση τον σάκκον.

Εκεί ήρχετο ένας γέρων βοσκός ασπρομάλλης με ραβδί εις το χέρι, και είχεν εμπρός του ένα σωρόν πρόβατα, τα οποία έσπρωξαν τον σάκκον, και εκύλισαν τον μικρόν Κλώσον κατά γης.

— Αχ! ανεστέναζεν εκείνος μέσα εις τον σάκκον. Τόσον νέος και πηγαίνω εις τον ουρανό!

— Κ' εγώ ο πτωχός, είπεν ο βοσκός, εγήρασα και δεν ημπορέσα ακόμη να υπάγω εις τον ουρανό.

— Αν θέλης να τον ιδής, είπεν ο μικρός Κλώσος, άνοιξε τον σάκκον να έβγω εγώ να έμβης συ, και να υπάγης εις τον ουρανό.

— Ευχαρίστως! είπεν ο βοσκός, και εμβήκεν εις τον σάκκον· ο δε μικρός Κλώσος τον έδεσεν, επήρε το ραβδί του και υπήγεν εμπρός με τα πρόβατα.

Μετ' ολίγον ο μεγάλος Κλώνος εβγήκεν από την εκκλησίαν, επήρε τον σάκκον εις τον ποταμόν, εκεί όπου ήτο πλατύς και βαθύς, και έρριψε μέσα τον σάκκον, εις τον οποίον εκείνος ενόμιζεν ότι έχει δεμένον τον μικρόν Κλώσον.

— Καλά είσαι εκεί κάτω! εφώναξε. Τώρα πλέον δεν ημπορείς να με γελάσης.

Αλλά εκεί όπου επέστρεφεν, εις έν μέρος όπου οι δρόμοι εσταύρωναν, απαντά τον μικρόν Κλώσον με τα πρόβατα.

— Τι είναι τούτο! φωνάζει ο μεγάλος Κλώσος. Δεν σε έπνιξα προ ολίγου;

— Ναι, απεκρίθη ο άλλος, με έρριψες εις τον ποταμόν.

— Και πού ηύρες αυτά τα ζώα;

— Αυτά είναι ζώα του νερού, απεκρίθη ο μικρός Κλώσος. Να σου είπω πώς τα ηύρα. Αλλά πρώτα πρέπει να σ' ευχαριστήσω ότι μ' έπνιξες, διότι τώρα δα μ' έκαμες αληθινά πλούσιον. Πώς ετρόμαξα όταν έπιπτα, και εσφύριξεν ο αέρας εις τ' αυτιά μου! Αλλά άμα έπεσα εις το νερόν, ο σάκκος ήνοιξε, και μία ωραία κόρη με κάτασπρα φορέματα και με πράσινα φύλλα επάνω εις τα βρεγμένα της μαλλιά, με επήρεν από το χέρι και μου λέγει: «Καλώς ήλθες, μικρέ Κλώσε. Χάρισμά σου αυτά τα ολίγα πρόβατα. Παρέκει θα εύρης έν μεγάλον ποίμνιον. Σου το χαρίζω και εκείνο.» Τότε παρετήρησα ότι ο ποταμός ήτο δρόμος της θαλάσσης, και ότι επήγαιναν και ήρχοντο κάτω εκεί άνθρωποι από την ξηράν εις την θάλασσαν. Και εις τον πάτον είχεν ωραία άνθη και φύλλα καταπράσινα, τα δε ψάρια επετούσαν εμπρός μου, καθώς εις τον αέρα τα πτηνά.

— Και πώς ήλθες επάνω έπειτα; ηρώτησεν ο μεγάλος Κλώσος. Εάν ήξευρα ότι είναι τόσον ωραία μέσα εις τον ποταμόν, δεν θα σε έρριπτα.

Ιδού τι έκαμα, εξηκολούθησεν ο μικρός Κλώσος. Σου είπα ότι η ωραία κόρη μου έλεγε: «Παρέκει θα εύρης μεγάλον ποίμνιον.» Παρέκει, δηλαδή μέσα εις τον ποταμόν, διότι η κόρη δεν ημπορεί να έβγη εις την γην. Αλλ' εγώ, ο οποίος γνωρίζω πώς τρέχει ο ποταμός, πότε αριστερά και πότε δεξιά, αντί να πηγαίνω από μέσα, εβγήκα διά να κόψω δρόμον μέσα από τα χωράφια. Και τώρα θα έμβω πάλιν εις τον ποταμόν να εύρω το ποίμνιον, το οποίον μου εχάρισεν η κόρη.

— Τύχην όπου την έχεις, είπεν ο μεγάλος Κλώσος. Και νομίζεις ότι αν πέσω κ' εγώ εις τον ποταμόν θα εύρω ζώα του νερού;

— Πιστεύω ότι θα εύρης και συ όσα κ' εγώ, Απεκρίθη ο μικρός Κλώσος. Αλλά δεν ημπορώ να σε σηκώσω απ' εδώ έως εκεί, διότι είσαι πολύ βαρύς. Αν αγαπάς, πήγαινε εις την γέφυραν, χώσου εις τον σάκκον και έρχομαι να σε κρημνίσω εις τον ποταμόν με μεγάλην ευχαρίστησιν.

— Αν όμως δεν εύρω ζώα του νερού, θα σε δείρω, είπεν ο μεγάλος Κλώσος.

— Καλά, καλά· μη θυμώνης!

Υπήγαν λοιπόν και οι δυο εις την γέφυραν. Τα δε πρόβατα, τα οποία ήσαν διψασμένα, άμα είδαν του

ποταμόν έτρεξαν να ποτισθούν.

Βλέπεις πώς τρέχουν; είπεν ο μικρός Κλώσος. Θέλουν να χωθούν εις τον ποταμόν πάλιν.

— Στάσου να υπάγω πρώτα εγώ, διά να μη σε δείρω, είπεν ο μεγάλος Κλώσος. Και εχώθη μέσα εις τον σάκκον, τον οποίον ο μικρός Κλώσος είχε βάλει εις την ράχιν ενός μεγάλου προβάτου.

— Βάλε μέσα μίαν πέτραν διά να μη τύχη και δεν βουλήσω έως εις το βάθος του ποταμού, είπεν ο μεγαλος Κλώσος.

— Γίνεται και τούτο, είπεν ο μικρός Κλώσος, και έβαλε μίαν μεγάλην πέτραν εις τον σάκκον, έπειτα τον έδεσε καλά, τον έρριψεν εις τον ποταμόν, και πλουφ! εβούλησεν ο μεγάλος Κλώσος.

— Φοβούμαι ότι δεν θα εύρη τα ζώα, είπεν ο μικρός Κλώσος και επέστρεψεν εις το χωρίον του.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΑΝΙΚΑ, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE

PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work.

Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you ‘AS-IS’, WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™’s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation’s EIN or federal tax identification number is 64-6221541.

Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state’s laws.

The Foundation’s business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation’s website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.